

Szalézi Értesítő

2018/4

Lelkiség
ELŐKÉSZÜLET
AZ EUCHARISZTIKUS
KONGRESSZUSRA 3.

Formáció
SZALÉZI MUNKATÁRSÁK
FÓRUMA

Beszámoló
A RENDFŐNÖK
LÁTOGATÁSÁRÓL.

Clarisseum

Van minek örülnünk!

Sándor István öt éve a boldogok között

Nagyszerű eseményeknek lehettek részesei mindazok, akik október 20-án délután együtt ünnepelték a szaléziakkal az újpesti Clarisseumban Sándor István boldoggáavatásának ötödik évfordulóját, hiszen van minek örülni: újra pezseg az élet a Clarisseumban, ahol egykor a vértanú szalézi testvér ifjúságmentő munkáját végezte! Az emlékezés négy rövid megemlékezéssel kezdődött az újonnan benépesült épületszárny nagytermében – amely ez alkalommal kicsinek bizonyult, olyan sokan jöttek el a közös ünneplésre. Nem csak azért, hogy tisztelegjenek Boldog Sándor István emléke előtt, hanem hogy együtt örüljenek, hiszen azt is ünnepelték, hogy azon a helyen, ahol egykor ő dolgozott, ismét a szaléziak tevékenykednek.

Havasi József atya elmondta, hogy itt ismerkedett meg 1942-ben a szaléziakkal, és 68 évvel ezelőtt, amikor a szerzetesek munkáját betöltötték, nem gondoltak rá, hogy egykor majd visszatérhetnek. Sándor István azonban nem hagyott fel az ifjúságmentő munkával, hanem tovább foglalkozott a fiatalokkal, tudatosan vállalva a vértanúságot, a szenvedést, a halált. Pokorni János, Sándor István egykori cellatársa a vértanú barátaiként köszöntötte az egybegyűlteket. Ő azon kevesek egyike, akik túléltek a borzalmakat és tanúságot tehetnek az elhunytak bátorságáról. B. Varga Judit történész visszavezette a hallgatóságot a múltba, és nem csak Sándor Istvánra, hanem az '56-os fiatalokra is emlékezett, azokra a bátor magyarokra, akik ellenálltak, és hazánk jóhírért a helyére tették a világ történelmében.

Az ünnepi szentmisét Ábrahám Béla tartományfőnök atya mutatta be paptestvéreivel. Prédikációjában kiemelte, hogy Sándor István a maga természetességében, egyszerűségében, a maga mindennapiságában, munkás voltában megszentelte a munkát, a mindennapokat, megszentelte az egyszerű, rutin feladatokat, és mindezt az áldozatvállalás, a helytállás teszi értékessé.

Az ünnepi beszédek elhangzása után Somos Zsuzsa festőművész a Clarisseumnak ajándékozta a nemrég elhunyt Bíró Lóránt szalézi atya portréját, aki huszonhét éven át szolgált ezen a plébánián, „örizte a lángot”.

A szentmise után Ábrahám Béla tartományfőnök atya megáldotta a birtokba vett épületrészt, és köszönetet mondott mindenkinek, aki tett érte, hogy itt lehetnek és ünnepelhetnek. Ez egy óriási lehetőség, amire az élettel kell válaszolni, és nagy öröm mindenki számára, hogy az első perctől, ahogy a fal áttört, Tran Dinh Biet Pál plébános atya vezetésével ismét igazi, vidám szalézi élet költözött a Clarisseumba.

A tartományfőnök levele

Kedves Barátaink!

Sok dolog van az életünkben, ami mindig ugyanolyan, de mégis mindig egy kicsit más. Leginkább az adventi karácsonyi előkészületről érezzük így.

A karácsonyi ünnepekörnek sok kedves szereplője van. Természetesen a Szent Család a főszereplő. De rájuk tekintve is több kép jelenik meg lelki szemünk előtt: az angyali üdvözlés Máriája, a Lélek szavára hallgató József, a szálláskereső, a barlangistállóban felsíró isteni Gyermeke, a kis Jézus körüli szülői szeretet, a menekülés. Mind sokértelmű kép, ami tanít a mai életéről és családról is. Hogy melyik esemény áll a szívünkhöz legközelebb, azt meghatározza a mi élethelyzetünk, az aktuális kihívások és az örömeink.

A kis Jézus körül is nagy a sürgés-forgás: angyalok, pásztrok, bölcsek, de katonák is. Sokak kedvence az örömhírt éneklő fényes angyalsereg, de mások a gyermek keresésére lelkesen induló kisbojttárban ismerik fel magukat. Az ünnep kedvességében még azt is elviseljük, ha a lusta és cinikus pásztor szerepe a miénk, persze remélve, hogy egyszer majd elérkezünk a bölcs, öreg pásztor szerepébe.

Mindezek szépek, kedvesek, tanulságosak. És lelkesítőek, reménykeltőek. Jó lenne mind mélyebben befogadni üzeneteiket.

De nekem mégis a Csillag a legfőbb szereplő.

A Csillag hirdeti meg az isteni kegyelmi terv megvalósulásának kezdetét és az egész evangéliumi eseménysoron át az égen ragyog. Jelez, hív, utat mutat, haza vezet.

A Csillag adja hírül az isteni ígéret, a prófétai jövődőlés beteljesülését.

A Csillag szólít meg, szólít fel a fény követésére, ő ad erőt és bátorságot.

A Csillag mutatja a hit zárandókútján járónak a fényt, adja a biztonságot.

A Csillag irányítja lépteinket az Élet forrásához. A Csillag vezet az atyai házba, ő adja a családiasságot.

Napkeleti bölcsek királyok jártak nyomába, és megtalálták a Kisdedet Édesanyjával. És megtalálták önmagukat, életük beteljesedését. De addig hosszú út vezetett akadályokkal és fáradtsággal.

De azoké lett a hittel való látás jutalma, akik mindezt végigjárták. A Csillag vezette őket.

A mi hivatásunk is az, hogy a Csillag nyomába szegődjünk.

Babits Mihály 1928-ban az „Írástudók árulása” című művében így ír:

„Bűnös nemzetekről beszélni sohasem volt aktuálisabb, mint ma, amikor már a »jámor tömeg« tudatába is átment a szomorú tétel, melyet az új írástudók oly kedvtelve hangoztatnak: hogy a nemzetek lépteit nem az Erkölc kormányozza. A birodalmak növekedésével, s az erőviszonyok bonyolódásával a legcsekélyebb kérdés körül a politikai tények oly kusza hálózata szövődik, hogy a »jelenkori történelem« valószínűleg mindenki számára a veszélyes tények és erők kibogozhatatlan őserdeje. Mit csinálhat a magánember, vagy akár a politikus, ebben a tömkelegben? Nyilván aligha mást, mint amit a szegény vándor az őserdőben: bukdácsol, kerülgeti a fákat és bozótokat, óvja életét – vagy nemzete életét – ahogy tudja, megy hol jobbra, hol balra, merre lehet, s nem az elérhetetlen csillag után, mely a távolban előtte ég: mert ha azt követné, betörné homlokát. Az írástudó is ily szegény vándor, magánéletében: de ő egyszersmind kalauz. Neki is bukdácsolnia kell, s kerülgetni az akadályokat

jobbra és balra: de ő egyszersmind vállalta azt a tisztet, hogy folyton szem előtt tartja a Csillagot. Ő is tudja, hogy a Csillag elérhetetlen. De mégis csak a Csillag az, ami e földi utakon irányt jelez. Aki egyenesen feléje megy, betöri homlokát és elpusztul. De aki végkép elveszti szem elől, az eltéved és céltalan tömkelegbe fullad.

Az »áruló« írástudó tehát nem avval lesz árulóvá, ha lába nem megy egyenesen a Csillag felé, melyre ujjá mutat. Az árulást akkor követi el, ha nem is mutat többé a csillagra. Lépteit magánügyek; de szavaiért és útjelzéséért felelős a világnak, melynek kalauzává szegődött.”

Babits tanítása a mai ember egyik visszatérő vívódásáról szól: mit tegyek, ha én magam nem tudom teljességgel követni az ideált, mit tegyek, ha életem félresiklott, ha rossz döntéseket hoztam és visel-nem kell következményeit? Mondjak le az ideálról? Tagadjam is meg, hátha ezzel felmentem magam? Vagy legalábbis tegyek úgy, mintha nem is lenne?

De a Csillag akkor is, még mindig, mégis ragyog.

Letagadhatom, de rám világít. Úgy tehetek, mintha nem is lenne, de rám világít.

De ha a láb nem is mozdul a Csillag felé, attól még nekem rá kell mutatni, felé kell irányítani másokat, megvallva magam gyengeségét. Szülőként, nevelőként nem tehetek mást. Nem árulhatom el a fénylő Csillagot, sem a rám bízottakat. Nem tagadhatom meg az Ajándékot. Nem vethetem el az Ajándékozót.

És megéljük az újabb csodát: ha „kalauznak” hűséges maradok, akkor újra „vándorrrá” lehetek.

Ez a mi karácsonyi újjá-születésünk, ami az isteni Újszülető ajándéka.

Minden kedves Olvasónak, Don Bosco és a szaléziak minden kedves barátjának és jótevőjének imádságos szeretettel kívánunk áldott Szent Karácsonyt!

Kisdedével Szűzanyánk szent áldását adja ránk!

Az előttünk álló Új Esztendőre a Jóisten közelségének és szeretetének megtapasztalását kívánjuk!

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

A Szalézi Értesítő következő száma februárban jelenik meg.

A halkan megszólító Isten

A karácsony ámulattal és csodálkozással eltöltő üzenete, amely megváltoztatta a világot és örömmel töltötte be, szerény álruhában jött el hozzánk: egy újszülött gyermek képében, aki a jászolban fekszik.

Mi is hasonlóképpen apró, szinte észrevétlen tettekkel hirdetjük az Istent nap mint nap, a világ legeldugottabb zugában is.

- Mit tegyek? – kérdezte Don Bosco Don Cafassót.

- Gyere velem, és lásd meg magad! - válaszolta barátja és tanítója.

Így találkozott Don Bosco először a börtönbe került fiatalokkal. Ez a tapasztalat mélyen felkavarta: „Azt mondtam magamban: Ezeknek a fiúknak kell egy barát, aki gondoskodik róluk, aki segíti és irányítja őket és elvezeti őket a templomba...” Apró ajándékokat és lelkesítő gondolatokat vitt nekik, azt akarta elérni, hogy elgondolkozzanak egy kicsit. Ilyenkor mindig megfogadták, hogy jobb útra térnek, de amikor legközelebb visszament, mégsem változott semmi. Egy alkalommal Don Bosco könnyekre fakadt.

- Miért sír az a pap? – kérdezte az egyik fiatal rab.

- Mert szeret minket. Az anyám is sírna, ha itt látna egem.

Ilyen volt Don Bosco szíve.

Azokért dobogott, akiknek nem volt családjuk, akik egyedül voltak a világban, akik elvesztették szeretteiket, akik soha nem ismerték meg a szeretetet, és akiket mindig elutasítottak, akik Don Boscóban találkoztak először, vagy találkoztak újra az atyai törődéssel, Margit mamában az anyai gondoskodással, és az oratóriumi közösségben a testvéri szeretettel. A fiúk nem egy papot láttak benne, hanem az apát, a testvért, a barátot. Bensőséges emberi kapcsolatra volt szükségük, egy jó és önzetlen lélekre, aki kimeríthetetlen türelemmel fordul feléjük, és szeretettel a rendelkezésükre áll a nap bármely órájában.

Don Felice Reviglio így emlékezett vissza erre: „Megengedte nekünk, hogy állandóan mellette legyünk, így általában, amikor szinte még be sem fejezte szerény ebédjét, vagy vacsoráját, a fiúk már akkor elárasztották a kis ebédlőt, és körülvették. Visszagondolva, bizonyára zavarhattuk ezzel, mégis kedvesen tűrte hálás közeledésünket. Néha képes voltam az asztal alá bújni, csak azért, hogy a fejemet az ölébe hajthassam. Talán én vágytam leginkább a törődésére.”

Don Paolo Albera pedig ezt írja: „Don Bosco a szeretetével nyert meg minket, ezen keresztül tanított, vonzott magához és formált át bennünket. Az öröm és hála légkörével vett körül, és ez széttört bennünk minden fájdalmat, szomorúságot és rossz kedvet... Őbenne minden hatalmas vonzerővel bírt számunkra: az átható tekintete, ami néha hatékonyabb volt, mint egy egész prédikáció; a fejének egyetlen apró biccentése; a mosolyra hajló szája – az a mindig játékos és sokszínű mosoly, ami mégis mindig nyugodt és békés; ahogyan szavak nélkül

beszélni tudott hozzánk; és maguk a szavak, ahogy a hanglejtését változtatgatta; a testtartása és a könnyed, magabiztos járása: mindezek olyan módon hatottak ifjú szívünkre, mint egy mágnes, amelytől nem tudtunk elszakadni; és még ha tudtunk volna is, nem tettük volna meg a világ minden kincséért sem. Olyan boldogok voltunk az ő különleges jelenlétében, ami neki semmi külön erőfeszítésbe nem került, egyszerűen a szíve mélyéről fakadt.

Don Bosco pedagógiáról szóló könyve maga az élete volt.

A pedagógusok nem azért vannak, hogy „csendőrkök” legyenek: ők apák, testvérek és barátok, akik tanítják a fiatalokat gondolkodni, értékekre nevelnek. Mindennek a kulcsa jelen lenni a fiatalok között. Don Bosco szerint a nevelést a személyes kapcsolat közvetíti, ami szinte olyan, mint egy feltöltődés. Amíg csak képes volt rá, Don Bosco mindent félre tett, hogy az udvaron lehessen a fiaival. Ő így élte meg az Eucharisziát: „Az utolsó leheletemig mindent értetek teszek.”

A fiatalokról szóló színóduson, amelyen részt vettem, a fiatalok hangja felrázott bennünket. Udvarián arra kértek bennünket, hogy legyünk bátrabbak, amikor az életünkkel teszünk tanúságot arról, amit hirdetünk, és amiben igazán hiszünk. Nem csak egyházi emberekre, hanem tanúságtevő felnőttekre is szükségük van, mert a világban nagy az inség a jó apai és az anyai példák után.

Továbbra is válaszolnunk kell a hivatásunkra, de nem csak a plébániáinkon, az iskolákban, oratóriumokban, ifjúsági központokban, utcagyerekek menedékhelyein... A feladatunk ennél sokkal tágabb: ezeken az ismerős és szalézi helyeken, amelyek igazak és hitelesek, lehetőségünk van érett és egészséges anyai és apai példákat felmutatni. A pedagógus lehet egy fiatal számára barát, vagy testvér, de emellett szüksége van arra is, hogy valódi édesapa vagy édesanya legyen, mert ez az egyik legnagyobb ajándék, amelyet csak továbbadhatunk. Ez az élet bölcsességének átadása.

Karácsonykor az Atya természetének csodálatos kinyilatkoztatását ünnepeljük, akivel Jézus tökéletes egységben van. Jézus Isten, és ezt megmutatja még úgy is, hogy egy csecsemő alakjában lép a földre. Soha nem történt ilyen, mióta áll a világ – egy gyermekarcú Isten. Hitünk középpontjában igaz gyengédség áll

a kicsik, az egyszerűek, a semmibevettek iránt, és nem valami-féle „hideg ésszerűség”.

A fiataloknak hallaniuk kell tőlünk azt, hogy szeretjük őket és mellettük leszünk az életük és a hitük útján. Érezniük kell, hogy úgy vagyunk közöttük, hogy szeretjük őket és számíthatnak ránk. Érezniük kell, hogy nem irányítani akarjuk életüket, nem akarjuk megmondani, hogyan éljenek, hanem, hogy meg akarjuk osztani velük a legnagyobb kincsünket: Jézus Krisztust, az Urat. Érezniük kell, hogy miattuk vagyunk itt, és ha megengedik nekünk, akkor osztozunk velük a boldogságukban és a reményeikben, az örömeikben, bánatukban és könnyeikben, a tanácstalanságban vagy a dolgok értelmének keresésében, a hivatásukban, a jelenükben és a jövőjükben.

Hogyan bizonyíthatjuk Isten létezését?

Egy kisgyermek megkérdezte az anyját: „Szerinted létezik Isten?”

„Igen.”

„És milyen Ő?”

Az anya magához vonta a fiát, szorosan átölelte, és azt mondta:

„Isten ilyen.”

„Értem” - mondta a gyerek.

A fiataloknak érezniük kell, hogy Isten suttog hozzájuk halkan a mi szavainkon keresztül. Talán nem fogjuk tudni szavakkal feltárni az istenérvek teológiai mélységeit, de a kis elmélkedéseinken keresztül érezniük kell, hogy Jézus szereti, és mindig szeretettel várja őket.

Aztán, mint ahogy Don Bosco az egyik utolsó miséjén a Szent Szív-bazilikában, egyszer meg fogjuk érteni, hogy minden erőfeszítés, amit tettünk, százszorosán megérte.

Lelkiség – Előkészület az Eucharisztikus Kongresszusra 3. rész

P. Szikszay Sándor SDB

Az Eucharisztikus Áldozat: a szentmise

1.
Fiatal pap korom óta többször és több helyen szívesen megosztottam tanítványaimmal gyermek- és ifjúkorom számomra nagy jelentőségű, sőt, mondhatom: meghatározó élményeit az Eucharisziával kapcsolatban. Most, hosszú és küzdelmes, tartalmas papi életem vége felé haladva hadd tegyem meg ugyanezt. 10–12 éves koromban még szülőfalumban, a nagyon távoli Zalában történt. Az iskolai tanítás reggel 8-kor kezdődött, mint másutt is. Így a fél nyolckor kezdődő hétköznapi szentmiséken nem tudtam részt venni, hiszen $\frac{3}{4}$ 8-kor már az iskolában kellett lennünk. (Mindez 1950–'52-ben volt.) 1949-ben voltam elsőáldozó, és nagyon ragaszkodtam a mindennapi szentáldozáshoz. Hatéves koromtól ministráltam, második otthonunk társaimmal együtt a plébánia volt, a templom pedig a legtermészetesebb, ugyanakkor a legbensőségesebb hely volt számomra. Ilyen körülmények között szülőfalum áldott emlékü plébánosa, esperese (akit magunk között, ötvenéves létére „az Öreg”-nek hívtunk a faluban – szemben a fiatal káplánnal, aki a Tiszi, Tisztelendő volt), nos „az Öreg” esperes úr felajánlotta, hogy minden nap délután 4–5 óra között külön engem megáldoztat a templomban. (Hozzáteszem, hogy akkor esti mise még nem volt.) Biztos vagyok abban, hogy mintegy 65 év óta a mindennapi szentáldozás igénye tartotta ébren kora gyermekkoromtól ébredező papi hivatá-

somat (így is mondhatnám: a papság utáni vágyamat). És segített kitartani ebben úgy, hogy nem sejtettem, milyen küzdelmek várnak rám, amíg a papságot elérem, nem is beszélve a továbbiakról. Ekkor vésődött belém, hogy követnem kell az Úr hívását. Belső meggyőződésemmel, egyúttal tanúságtételemmel is most, hogy ezt jelentette nekem gyermekként, ifjúként az Eucharisztia: a szentmise, a szentáldozás, a ministrálás, és mindaz, ami ebből kibontakozott, papi hivatásom további történetében.

Az Egyház mindig, minden korban, de az első keresztény századokban különösen is szinte „féltékenyen”, azaz a tévedésektől és a támadásoktól féltve őrizte az Oltáriszentséget, az Eucharisztia titkát. A titok = lat. a misztérium szigorú fegyelmével, csendjével takarta el az értetlen és a hitetlen kívülállók elől. A kereszttség és a bérálás (a megerősítés) szentsége után a harmadik ún. „beavató szentségnek” tekintette, amelyet csak azok ismerhettek és kaphattak meg, akik kellőképpen fölkészültek a hit titkának befogadására. (Ezért kell ma is komolyan vennünk pl. az elsőáldozásra való előkészítést.)

Az Egyház kettős valóságában szemléli az Eucharisziát, az Oltáriszentséget:

a/ létrejöttében, ahogy a szentmiseáldozat eseményében, bensőséges cselekményében megjelenül az átváltoztatás, az átlényegülés által Krisztus teste és vére, b/ állandó jelenlétében, ahogyan a szentmise után is valóságosan, teljes istenem-

beri mivoltában köztünk marad Jézus a kenyér színe alatt a szentségházban, a tabernákulumban.

Ez a jelenlét a katolikus templomok sajátossága és különleges vonzereje. Vagyis, a katolikus templom nem csupán a hívek megszentelt gyülekezőhelye, még kevésbé valamiféle vallástörténeti múzeum (ha művészi épületről és berendezésről van szó). A templom Isten háza, a szentségi Jézus „lakhelye”, akinél mi magunk is mindig otthon vagyunk, akár közösségben, akár csendben, egyedül.

Ezért a templomban végbemenő szentmise, és Krisztus valóságos jelenléte a keresztény élet forrása, egyszersmind csúcspontja. Ugyanis maga az élő Krisztus jelenül meg köztünk és marad velünk rejtett, áldozati valóságában.

2.

Az Egyháznak ezt a meggyőződését mintegy igazolja, egyszersmind illusztrálja is Szent II. János Pál pápa utolsó enciklikájának, körlevelének kezdő mondata: „Az Egyház az Eucharisziából él” (Ecclesia de Eucharistia). Ez a körlevél 2003. április 17-én, nagycsütörtökön kelt, és ezt az alcímet viseli: „Az Egyház és az Eucharisztia kapcsolatáról”. János Pál pápát életének utolsó két évében – azt lehet mondani – az Eucharisztia, az Oltáriszentség gondolata foglalkoztatta elsősorban. Erről szól utolsó apostoli levele is, amelynek kezdő szavai az emmauszi tanítványok kérését idézik a hozzájuk csatlakozott feltámadt Krisztushoz:

„Maradj velünk, Urunk” (Mane nobiscum Domine). Ezt a levelet abból az alkalomból intézte a katolikus hívekhez, hogy nem sokkal korábban meghirdette az Eucharisztia Évét, 2004 októberétől 2005 októberéig. Emlékezhetünk, hogy az ünnepi év le is zajlott, de ennek az évnek a lezárását János Pál pápa már nem itt a földön ünnepelte, hiszen 2005. április 2-án, az Isteni Irgalmasság ünnepének előestéjén a mennyei Atya – hosszú betegség, tengernyi szenvedés – után hazahívta, pápai szolgálatának 27. évében. Így az Eucharisztia Évét utóda, legközvetlenebb hűséges munkatársa, XVI. Benedek pápa zárta le és folytatta gazdag életművét.

Szent II. János Pál pápa említett két dokumentuma – „Az Egyház az Eucharisziából él” kezdetű enciklikája és a „Maradj velünk, Urunk” kezdetű apostoli levele, amelyeket jogosan nevezhetünk a szent pápa „hattyúdálának” –, jól mutatja, „hogy ez az isteni Szentség milyen központi helyet foglalt el az ő életében” (XVI. Benedek: Sacramentum caritatis 4). Az Eucharisziának ezt a „központi helyét” hangsúlyozta XVI. Benedek pápa is mindjárt megválasztásának évében, amikor összehívta az Oltáriszentségről tárgyaló püspöki szinódust, és annak lezárása után megfogalmazta és a hívek kezébe adta „A szeretet szentsége” (Sacramentum caritatis) kezdetű apostoli buzdítását. Ezt a buzdítást a püspöki konferenciák képviselőinek gyűlése, a püspöki szinódus tárgyalásai, kérdésfölvetései, válaszai és javaslati alapján fogalmazta meg „a püspökökhöz és papokhoz, a szerzetesekhez és szerzetesnőkhöz, és a világi krisztushívőkhöz az Eucharisziáról, az Egyház életének és küldetésének forrásáról és csúcspontjáról”.

Az utóbbi néhány sorban azt igyekeztem megvilágítani, hogy mennyire igaz II. János Pál pápa körlevelének ez a kezdő mondata: „Az Egyház az Eucharisziából él”. Vagyis, hogy az egyetemes Egyháznak, az Egyház Tanítóhivatalának feladata, hogy az Oltáriszentségben köztünk élő Krisztus jelenlétét és tevékenységét egyre mélyebben kifejtse, és a krisztushívők elé állítsa.

De nem feledhetjük, hogy mindannyiunkat, akik itt vagyunk, a legszemélyesebben érint Jézus eucharisztikus jelenlétének a valósága. Távolról sem csupán hitbeli ismeretről, annak hiányosságairól vagy éppen tágasságáról, gazdagságáról

van most szó. Nem értelmünk hittani pallérozottságáról kell ma elmélnünk. Sokkal inkább arról, hogy miképpen alakul kapcsolatunk az Eucharisztia Jézusával: Erősödik, vagy netán gyengül, mélyül, vagy netán sekélyesedik, lángol, vagy netán kialvóban van. A szeretetről, merem így mondani: a szerelmes szeretetről van szó. Arról a szeretetről, amit a világ, a kiégett, közömbös ember nem ismer, amit a nem hívő, Istent, Krisztust nem ismerő ember nem is képes felfogni. Pedig milyen egyszerűen és közérthetően tudta megfogalmazni ezt a szeretetet és ragaszkodást a középkor derekának romlottságát világosan látó és megtapasztaló Szent Bernát ismert énekünkben:

„Ó Jézus emlékezni rád
a szívnek szent örömet ad,
de minden méznél édesebb,
szívünkben bírni tégedet.

Nincs szó a földön kedvesebb,
nincs dallam zengőbb, édesebb,
gondolni szebbet nem lehet,
mint Jézus édes szent neved.

A bánat benned lel reményt,
te adsz ezer jótéteményt,
ha keresünk, itt jársz velünk.
Hát még mi vár, ha föllelünk!

A nyelv azt nem mondhatja ki,
betű ki nem fejezheti,
csak aki érzi, tudja azt,
Jézust szeretni mily malaszt.

Te légy, ó Jézus, örömünk,
mennyeikben gazdag örökünk,
te adj az égben koronát
most és örök időkön át.” (Ho 152)
Erről van most szó: „emlékezni rád”, és „szívünkben bírni tégedet”.

3.
Szent Bernát énekéből kiindulva elmélkedő tekintetünket a szentmisére kell irányítanunk. A szentmise pedig szinte magától értetődően az Utolsó Vacsorához vezet vissza, ahol Jézus Szent Lukács evangéliuma szerint ezt mondja tanítványainak, miután asztalhoz ültek: „Vágyva vágytam arra, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltssem veletek, mielőtt szenvedek” (22,15). S amikor a kenyeret és a bort, immár testét és vérért nyújtotta nekik, hozzáfűzte: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre” (22,19). Tehát testét adta nekik, mely – amint mondta – „értetek adatik”, és vérért, mely „értetek és sokakért kiontatik” (22,19–20). Egé-

szen az Atyának ajánlott és az emberekkért feláldozott emberségéről beszél. És amikor tanítványai majd – az idők végezetéig – találkozni akarnak vele, azt kell tenniük, amit tőle láttak. Ezzel a cselekménnyel idézik föl és idézik meg, teszik jelenvalóvá istenemberi valóságát: Istennek ajánlott és a világért feláldozott állapotában. Jelenvalóvá lesz köztük az Úr és a Mester, akiről Szent Pál azt írja, hogy „vétkeinkért halált szenvedett, és megigazulásunkért feltámadt” (Róm 4,25).

„Az én emlékezetemre.” Az emlékezés ugyanis megjeleníti a múltat, megidézi Jézus önfeláldozó szeretetét, önmagát szétosztó, ajándékozó gondoskodását, amely egész földi életét jellemezte. És ugyanez az önmagát ajándékozó szeretete sugárzik ránk mennyei dicsőségéből is, amikor a szentmisében a kenyér és a bor fátyola alá rejtőzve jelenvalóvá lesz köztünk. Így a ráemlékezés szinte teremtető erejűvé lesz a szentmisében. Azt mondják, hogy az emlékező lelkek finomak és érzékenyek, gazdagok és önzetlenné. Jézus azt akarja, hogy ilyen lelkekkel emlékezzünk rá. Hiszen a nagycsütörtök minden bensőséget és a nagypéntek túlárado szeretetét belefoglalta a szentmise titkába. Ezért kérte: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Ez az emlékezés a szentmise lényeges és mindig érvényes alkotóeleme.

De a szentmise nemcsak emlékezés, hanem áldozat, és pedig elsősorban áldozat. Emberi tapasztalataink szerint minden igazi áldozat szeretetből fakad és szeretetet fakaszt. S ez érvényes a legkisebb, mindennapi önmagtagadásra; embervoltunk nyomorúságának és elesettségének nagylelkű elfogadására, továbbá a másokért vállalt önzetlen áldozathozatalra is. Krisztus áldozata is szeretetből fakadt, és az Ő szeretetét fakasztja bennünk. A szentmise kimeríthetetlen gazdagságát mutatja, hogy az

- mindenekelőtt Krisztus áldozata,
- aztán az Egyház áldozata,
- végül az én áldozatom, a mi áldozatunk egyénenként is.

* Szent II. János Pál pápa az Eucharisziáról szóló már idézett körlevelében („Az Egyház az Eucharisziából él”) ezt írja: „Az Üdvözítő az Utolsó Vacsorán hangsúlyozta testének és vérének áldozati jellegét, amikor szentségi módon megjelenítette (mintegy elővételezte) nagypénteki keresztáldozatát. (Így) a szentmise egyszerre és elválaszthatatlanul a ke-

resztáldozatot megörökítő áldozati emlékezés, és az Úr testével és vérével való közösség szent lakomája. (...) Krisztus áldozata és az Eucharisztia áldozata egy és ugyanaz az áldozat. (...) A szentmise megjeleníti a Kereszt áldozatát. Megemlékező ünneplésével Krisztus megváltó áldozata újra meg újra aktualizálódik az időben.” (12.p.)

* Krisztus, amikor Egyházának ajándékozta áldozatát, magáévá akarta tenni annak az Egyháznak lelki áldozatát is, amely arra hivatott, hogy Krisztus áldozatával együtt önmagát is följánlja. Amikor a hívők részt vesznek az eucharisztikus áldozatban, isteni Áldozatot ajánlanak föl Istennek, és vele együtt önmagukat ajánljak fel.” (13.p.) Ezt a gondolatot fogalmazza meg a szentmisében a pap csendes imája a kenyér és a bor előkészítése és felajánlása után, amikor mélyen meghajolva mondja: „Alázatos

lélekkel és töredelmes szívvel kérünk, Urunk, Istenünk, fogadj el minket, és legyen kedves színed előtt áldozatunk.” A pap ezt az imádságot többszámiban, tehát az egész Egyház és a jelenlevő hívek nevében mondja, mint az Egyház főllesztelt szolgálja.

* Végül a szentmise a mi áldozatunk egyenként is, mondhatnánk így is: „az én áldozatom”. Mert mindaz, ami Krisztussal történik, az Egyházzal is történik, az egyes keresztennyel is történik. Ebből a szoros összekapcsolódásból is kitűnik, hogy Krisztus követése nem csak feladat, amit teljesítenünk kell, hanem sors is, amit el kell viselnünk, meg kell szenvednünk – Krisztussal és az Egyházzal egyesülve mély és szent közösségvállalással, szolidaritással. „Krisztus szenved bennem, és én szenvedek Krisztusban” – olvastam egy sokat szenvedett szerzetes elmélkedésében. A szentmisében, az

Eucharisztikus áldozatban elfogadjuk, hogy Krisztus keresztyének hordozói és szenvedésének részesei vagyunk. Ezért érdemes úgy menni a szentmisére, hogy abba már előre belefoglaljuk saját szenvedéseinket, vagyis magunkat Krisztussal együtt földőzzük. Megfogadjuk Szent Pál felszólítását: „Öltsétek magatokra Urunkat, Jézus Krisztust!” (Róm 13,14) Ez nemcsak azt jelenti, hogy tanítását elfogadjuk, hanem életünket is szerinte alakítjuk, és szenvedéséből is részt vállalunk. Azért hogy minden szentmisénkben, de mindennapi munkánkban, fáradtságunkban és szenvedésünkben is Krisztus áldozatával egyesüljünk, és így hozzá vigyük szívünkben azokat is, akik gondjainkra vannak bízva.

Folytatjuk...

Szalézi munkatársak

Bángi-Magyar Anna

Családban vagyunk

A Szalézi Munkatársak Egyesületének

V. Világkongresszusáról

A Szalézi Munkatársak Egyesületének négynapos világkongresszusát október 25–28. között tartották Rómában. Mottója - „Közös felelősségvállalásra hívunk Benneteket korunk és a jövő kihívásaival szemben” – felhívás a világ összes munkatársa számára is, hogy tudatosan éljünk az összetartozás és az összefogás erejével. A magyar tartományt Bángi-Magyar Anna és Sárvári Miklós, az Egyesület tartományi tanácsának tagjai és Andrásfalvy János szalézi atya, tartományi küldött képviselte.

Don Bosco 1876-ban a szalézi munkatársak számára írt Szabályzatában idézi a Prédikátor könyvét: „A gyenge erők, amikor egyesülnek, erőssé válnak. Az egyes kötél könnyen elszakad, de a hármas kötelet nehéz eltépni” (Préd 4,12). Ez a gondolat állt a kongresszus középpontjában, megerősítve a résztvevőket abban, hogy a Szalézi Család tagjaiként a tapasztalatcsere, a közös gondolkodás, a Lélekkel való együttműködés az egyes tartományok eltérő valóságaiban is segítik a szolgálatok kibontakozását.

A kongresszus logója méltón fejezi ki az Egyesület lelkiségét: elkötelezett felnőttek igyekeznek a Segítő Szűz oltalma alatt, az Egyház szerves részeként a mindenkori fiatalokat az Örömhír által boldogabb életre segíteni Mazzarello Mária és Don Bosco nyomdokain járva.

Ebben a négy napban nem kisebb feladatot tűztünk ki célul, mint hogy az elkövetkező hat évre a fiatalok és az egyszerű emberek szolgálatának irányvonalait közösen határozzuk meg. A kisebb csoportokban folytatott beszélgetések során közösen fogalmaztuk meg, hogy korunkban az előttünk álló legnagyobb kihívás a fiatalok sebezhetősége a család válságából és az emberi méltóság veszélyeztetéséből kifolyólag. Ezért törekednünk kell arra, hogy hitelesen tegyünk tanúságot hivatásunkról, és tevékenységeink valóban hitet és reményt adjanak a fiataloknak. A kongresszus záródokumentuma részletesen tartalmazni fogja a javasolt irányvonalakat, igyekszünk majd azt is a magyar tartomány tagjai elé tárni. A kongresszuson megélhettük, hogy va-

lóban egy nagy család vagyunk. A világ öt kontinenséről érkezett mintegy 330 résztvevő 73 országot képviselt. A közös lelkiség egyesítette a különböző háttérből érkező résztvevőket, családi hangulatban baráti találkozások alakultak, lehetséges együttműködések körvonalazódtak. Nagy, közös ünnepe volt ez a Szalézi Családnak, hisz a résztvevők csaknem negyede a különböző tartományok SDB és FMA küldötte volt. Jelenlétük megerősítette kapcsolatunkat a közös Don Boscó-i örökséggel. Továbbá velünk volt többek között Lesley Sandigo FMA és Don Giuseppe Casti SDB, a szalézi munkatársak világsszintű küldöttei, Don Eusebio Munoz SDB, a Szalézi Család felelőse Yvonne Reungoat generális anyja, és Don Ángel Fernández Artime

egyetemes főnök is. Don Ángel a napokban záródó szinódus légköréről és eredményeiről szólva örömmel fejezte ki, hogy a résztvevők megtapasztalhatták, Isten népe az Egyház fiatal tagjaival együtt jár a közös úton. Igazi frissítő forrás lehet majd az ott elfogadásra kerülő záródokumentum.

A kongresszus alatt nevezte ki Don Ángel az Egyesület új vezetőjét, a világsszintű koordinátori megbízatást Antonio Boccia SC kapta az elkövetkező hat évre. Nagyon sokat köszönhetünk elődjének, Noemi Bertolának is, aki közvetlen személyiségével és figyelmével közel tudta vinni Don Bosco jelenlétét a távoli tartományok munkatársai számára is.

Beszámoló

Simon Zoltán

Meghívás + Megújulás + Misszió

Szalézi Munkatársak Fóruma 2018

A szalézi munkatársak éves fórumát november 9-11. között tartották Pélföldszentkereszten. A mintegy harminc szalézi munkatárs mellett az összegyűjtöttek jelen volt Andrásfalvy János atya, a munkatársak delegátusa és három képzésben levő szalézi szerzetes is.

Első alkalommal jártunk feleségemmel a szalézi munkatársak fórumán. Köszönjük, hogy ott lehettünk és találkozhattunk a Szalézi Családdal. Ahogyan 2015 őszén a Clarisseumban először, úgy most is megfogott bennünket az a hangulat, amit a munkatársak adtak át Margit mamából és Don Boscóból. Nagy örömmel készülünk az ígértételnkre.

Állandó diakónusként feleségemmel a vácszentlászlói plébánián élünk, lassan már két éve. Az iskolai és a plébániai hitoktatásban segédkezem az Úrnak és igyekszem az „üdvösség ismeretére tanítani” a rámbízottakat.

A hétvége fő célja a szerzetesek és a munkatársak kapcsolatainak erősítése volt, amely a helyi közösségünkre máris hatással van a Szentlélek ereje által. Ferenc pápa írja „Az evangélium öröme” kezdetű apostoli buzdításában, hogy a Mester mintáját hűségesen követve élet-szerű, hogy az Egyház ma kilépjen, hir-

A Munkatársi Fórum résztvevői Pélföldszentkereszten

detni az evangéliumot mindenkinek mindenütt, minden alkalommal halogatás,

ellenkezés és félelem nélkül, és ezt közösségben tege (EG 23).

A szombat délelőtti személyes bemutatkozásunk alkalmával három szóval fejeztük ki az eddigi kilépő tevékenységünket a Szalézi Családban, amellyel teljes egészében jellemezhető a hétvége és annak jövőképe is: 3M. A 3M = Meghívás + Megújulás + Misszió.

Pénteken este Weilerné Kárász Tímeától izgalmas és misszióra buzdító képet kaptunk arról, hogyan lehet más kultúrában megélni a szalézi lelkeséget, még törött lábbal is. Lányával két hónapot töltöttek egy indiai kisvárosban misszióban, ahol megismerkedhettek az ottani oratórium világával. A képekkel illusztrált beszámoló közben megköszönhattunk egy helyi desszert különlegességet az ízben hozzá passzoló különleges tea kíséretében.

Szombaton reggel csatlakozott hozzánk három képzésben levő szalézi szerzetesnő-vendék: Kovács Sándor, Kővári László Károly és Emmanuel Ilodigwe, akiktől hallhattunk a meghívásokról, ami egy közösségen belüli misszió is volt, hiszen mindannyian erőt merítettünk sugárzó hitükből. Köszönjük a tanúságtételüket!

A munkatársi csoportok beszámoló alkalmat adtak egymás megismerésére, tanulhattunk egymástól. Az általános beszámolók mellett az újdonságokról és a NEK 2020-ra, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való készülétről is beszélgettünk.

Mogyoródon imaestet tartottak a fiatalokért, a családokért a fiatalokkal együtt; gyermek gyászterápiával segítik a családokat. Újpesten az 1938-as magyarországi NEK-ről néztek meg egy korabeli filmet.

Óbudán a formáció része, hogy a rendfőnök atya havi üzeneteit és Szalézi Szent Ferenc Filótea című lelkeségi művét tanulmányozzák.

A rend, a Clarisseum és közössége történelmi időket él, hiszen 68 év után először jár újra a Szalézi Család a visszakapott épületrészben. Az elmúlt hónapokban a fizikai felújítások mellett a lelki renoválás, újrakezdése volt a főszerep, amelynek rendezője bizonyára Boldog Sándor István, akinek közbenjárásával elkezdődhetett a munka. A kapcsolódó programok és a rendfőnök atya fogadása számos teendőt kívánt, ami szolgálatuk középpontjába került.

Vácszentlászlón idén második alkalommal rendeztük meg missziós animátorokkal és szerzetesekkel a Nyári Oratóriumot. Be-

kapcsolódtunk a péli földszentkereszt szalézi programokba és az animátorképzésbe, amelynek helyszíne Újpest-Megyer és a mi plébániánk. Idén már hét fiatal tanul a megelőző módszerről és az animátor létéről, amit az életre váltásban és az évközi oratóriumokban tudnak alkalmazni.

A szalézi munkatársak hatévente megtartott világkongresszusáról Bángi-Magyar Anna és Sárvári Miklós, szerzetes szemmel pedig Andrásfalvy János atya tartott beszámolót.

Ónodi Gábor az oratóriumi hálózatokról készített tanulmányt mutatta be, amely szisztematikusan elemezte a jelenlegi helyzetet és a tervezés alapjául szolgál. Különös törődést és figyelmet jelent azoknak az embereknek a tömege, akik e hálózat peremén érintkeznek a Szalézi Családdal.

Az esti szentségimádást és szentmisét már a felújított kápolnában imádkoztuk, melynek keretében néhányan megújították ígéretüket. A vacsora után vidám hangulatban kiscsoportokban beszélgettünk arról, kinek mit adott a római beszámoló.

Vasárnap a megújulás jegyében telt: Sárvári Miklós vezetett be minket az életterv jelentőségébe és rejtelmeibe, ami nagyon lelkesítő és motiváló volt mindannyiunk számára, hiszen tervezés nélkül nincs személyes fejlődés. Hangsúlyt kaptak a Filótea jámborságra intő sorai és ahogyan megtudtuk e nemes erényről: a jámborság maga a tökéletes isteni szeretet. A lelkivezető jelenléte és vezetése életünkben elkerülhetetlen, akikre, mint angyalokra kell tekintenünk. A napi imádság és elmélkedés szükségességére hívta fel a figyelmünket Miklós, hiszen az életterv elkészítésében és a hivatás születésében is kulcsfontosságú.

143 évvel ezelőtt, november 11-én Don Bosco az Argentínába küldött misszionáriusoknak ezt mondta: Szeressétek egymást, adjatok egymásnak tanácsot, figyelmeztessétek egymást, de soha ne irigykedjetek egymásra, se ne nehezteljete, sőt az egyikötök javát tekintsetek mindnyájatokénak, az egyikötök fájdalmát és szenvedéseit tekintsetek mindnyájatokénak és ki-ki igyekezzék azt eltávolítani vagy legalább enyhíteni.

Mintha csak ma mondaná, és nekünk. Köszönjük Don Bosco!

MEGHÍVÓ

a tartományi
Don Bosco ünnepre
Újpest-Megyerre
a szalézi templomba

**2019. február 1-én,
pénteken délután
17 órakor
szentmise a templomban
18 órakor
alkalmi műsor, utána
18.30-kor
fogadás a szomszédos
kármelita óvodában.**

**Szeretettel várjuk közös
ünneplésre a fiatalokat,
a Szalézi Család tagjait,
a szalézi munkatársakat,
Don Bosco tisztelőit,
a szaléziak barátait!**

**Cím: Budapest,
Aschner Lipót tér 10.**

Valakik

Gyermekekkel, az életüket tervezgető fiatalokkal beszélgetve a jövőről – élethelyzetüktől függően – vannak, akik nagyot álmodnak és vannak olyanok, akik csak arról, ami minden embert meg kellene hogy illessen. A nagyot álmodó gyermekek gyakran képzelik magukat híres embereknek, az emberiséggel jól tevő, a rák ellenszerét felfedezőknak, feltalálóknak, érdekes úti élményeiket leíró, filmeket készítő utazóknak, régészeknek, űrexpedíciók kísérleteket végző kutatóknak, színészeknek, sportolóknak stb., akiket csodál az egész világ. A fiatalok már realisabban látják a jövőt, de abban ők is a karrier, az utazás, a családalapítás és a megpróbáltatások nélküli boldogság reményét vázolják fel úgy, hogy közülük többen is a lehetőségek tárházát a nyugati világban vélik megtalálni. Miközben mondanójukat figyelem, szinte sohasem hallok arról, még a pedagógiai vagy segítő szakmát választók közt sem, hogy ők odaadó, eredményes munkát szeretnének végezni a kiszolgáltatottakért, a szegény rászorulóknak, a családi háttér nélkül élő gyermekekért és még sorolhatnám. A jövőről alkotott elképzelésekből hiányzik még, hogy lelkiismeretes kétkezi munkások szeretnének lenni a mások megelégedésére és saját örömeikre, vagy hűséges, és a nehézségek mellett is kitartani tudó barátokká válni, illetve ilyen barátokra szert tenni. A szeretetnek ez a megnyilvánulási módja szinte eszükbe sem jut. Erre gondoltam akkor, amikor Boldog Sándor István boldoggá avatásának ötödik évfordulóján tartott hálaadó szentmise prédikációjában elhangzott, hogy egy prominens személy kétkedve fogadta Sándor István vértanúságát, „valakiségét”, kibővítve áldozatvállalását. Pár pillanatnyi indulat után több kérdés is felvetődött bennem. Mi mondathatta vele az „Az is valaki?” megjegyzést? Nem tudom, de azt igen, hogy a kivagyiság, a rangkórság, a saját kutatások, történeti ismeretek nélküli és a teológusok hitelességet és a hősiesség gyakorlását bizonyító nyilatkozatát is megkérdőjelező magatartás romboló hatású. Sándor István ma is élő kortársai, egykori titokban oktatott hittanosi, az élelmet csak jegyre kapó és éhező támogatottjai, valamint a hiteles személyek visszaemlékezései mind, mind kiemelik emberségét, kedves humorát, játékosságát, kitartását, ifjúságszeretetét, ami a fiatalok szemében is eszményképpé emeli őt. A tájékozatlan kételkedő vajon gondol-e arra, hogy lenéző, kirekesztő kivagyiságával hány ember hitelességét, emlékeit és példaképét vonja kétségbe? Gondol-e arra, hogy Sándor István szalézi szerzetes testvér, a kisemberből lett hős hány fiatalnak ad reményt arra, hogy érdemes becsületesen, a kétkezi munkát is értéknek tartó, szeretetet gyakorló módon hitben élni? Ő példájával még mindig harcol az ifjakért, akiket megszedíti az anorexiás szépségek, a külsőségek, a sztárok csillogása, a testőrökkel körülvett, gondosan elkülönült talmi világ utáni vágy. Példát mutat a másikért felelősséget érző barát önfeláldozására. Igaz, ma sokan vannak, akik kétségbe vonják a hűség, az elköteleződés, az áldozatkész-

ség létjogosultságát, sőt, szinte rendellenesnek vélik azt. Az önösség megkeményíti a szíveket és kizárja az érdek nélküli szeretetet.

Boldog Sándor István méltó utódja volt Don Boscónak, hiszen a tilalom ellenére is összegyűjtötte a fiatalokat és lelkiismerete szerint teljesítette szalézi hivatását. Életútjukat olvasva több hasonló elemet is fellelhetünk. Ezek egy része egyiküket a boldogok, másikukat a szentek közösségébe emelte.

„Kedves tisztelendő uram, fogadja meg tanácsomat, engedje szabadjára ezeket a suhancokat. Csak bajt hoznak az ön fejére is, és a hatóságokra is. Biztos vagyok benne, hogy az efféle gyülekezések veszélyesek, ezért én nem tűrhetem el őket.

– Márki úr – feleltem erre –, én nem akarok mást, mint javítani a nép szegény gyermekeinek sorsán. Nem kérek pénzügyi támogatást, csak egy helyet, ahol összegyűjthetem őket. Azt remélem, hogy így csökkenthetem a csavargók és börtöntöltelék számát.” (Bosco, 2012., 156–157.)

„Egy nap Borel teológus Sebastiano Pacchiotti káplán (Teológusok, Don Bosco segítői, hitoktatók, gyónatók, esti és vasárnapi iskolák tanítói – a szerző megjegyzése) és más papok jelenlétében így szólt hozzám:

– Ne kockáztassuk az egész vállalkozást, mentsük, ami menthető. Eresszük szélnek a fiatalokat, csak a legkisebbek közül tartunk itt húszat. Míg nekik tovább tanítjuk a katekizmust, Isten majd új utat és lehetőséget nyit, hogy többet is tehesünk.

Azt válaszoltam:

– Nem kell más alkalomra várni, a hely elő van készítve, itt a tágas udvar, egy ház tele gyermekekkel, árkádok, templom, papok, szerzetesek, mind csak egy intésünkre várnak.

– De hát hol vannak ezek? – szólt közbe Borel teológus.

– Nem tudom megmondani, hol vannak, de bizonyos, hogy léteznek, és csak ránk várnak.

Erre Borel teológus könnyekben tört ki:

– Szegény Don Bosco! – kiáltott fel. – Kezdi elveszteni az esztét!

Megfogta a kezemet, megcsókolt és kiment Don Pacchiottival együtt, egyedül hagyva engem a szobámban.” (Bosco, 2012., 158.)

Don Bosco helyesen ítélte, sok követője volt/van szerte a világban. Voltak és vannak, akik szerencsésebb történelmi és gazdasági körülmények között, és voltak, akik az életüket is feláldozták, illetve ezekben a percekben is kockáztatják a fiatalokért. Ők nemcsak napi tevékenységeikben, hanem életpéldájukkal is formálnak, tanítanak.

Felhasznált irodalom

Bosco János (2012): Oratóriumi emlékiratok. Don Bosco Kiadó, Budapest

1950-2018

A két évszám között 68 hosszú év telt el! Ez pedig nekünk, magyar szaléziaknak azt jelenti, hogy 68 év után ismét beléphettünk szeretett Clarisseumunkba!

68 év! Még kimondani is sok, hát még átélni. 1950 júniusában el kellett hagynunk az akkori tartományfőnökség épületét. Hatalmas veszteség volt ez tartományunk számára.

Ebben az épületben volt a tartományfőnökségen kívül a Szalézi Nyomda, kollégium és oratórium működött. Micsoda élet volt itt!

Én is itt ismerkedtem meg a szaléziakkal, Don Boscóval. Már az első találkozás után „szerelmes” lettem Don Boscóba.

Sajnos jött 1950 nyara, amikor házainkból száműzték a szaléziakat, így a Clarisseumból is, ami számunkra, magyar szaléziak számára Péli-földszentkereszt után akkoriban a legfontosabb ház volt. Az intézet falait megszentelték az itt élő szaléziak. Gondolok itt elsősorban Sándor István vértanú testvérünkre. Itt élte szalézi életét, itt dolgozott a nyomdában, itt nevelte a munkás fiatalokat. De itt éltek Ádám László, Sztikei Károly, Varga Aladár rendtársaink is, akik szenvedéseikkel megszentelték ezt a házat, vagy gondolhatunk Tóth Jenő és Várhegyi Ernő atyákra is, akik lelkesen nevelték a fiatalokat.

Micsoda szalézi élet volt itt!

Aztán jött a gyilkos 1950! Mindennek vége szakadt, 68 évig zárva volt előttünk a Clarisseum.

1992-ben megpróbáltuk visszaszerezni, de sajnos nem sikerült. 68 évet kellett várni, míg végre sok jótevő segítségével ismét egy kis részét visszakapjuk.

68 év után szeptemberben itt tudtuk megtartani a tartományi tanácsot, majd egy harmadát az épületnek használatba vettük. Ki gondolta ezt? Valóban, Istennél semmi sem lehetetlen!

Határok között ugyan, de mégis szerényen ismét megkezdhetjük szalézi munkánkat. És arra is van remény, hogy egyszer az egész épületet átvehetjük. Ismét megindulhat itt a szalézi élet!

Minden bizonnyal Sándor István közbenjárásának köszönhetjük mindezt. Biztos vagyok abban, hogy ismét virágzó élet lesz a régi falak között. Hatalmas feladat és munka vár ránk!

A Clarisseum ismételten használatba vett épületszárnya

Játék a Clarisseum udvarán egykor

„Ha a szeretet irányít,
megtalálod minden számításodat.” (Don Bosco)

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Nagy titok előtt állunk: Isten emberré lett. Nem azért, mert ennek meg kellett lennie, hanem azért, mert nagyon szeret minket. Elhagyta a Mennyet, hogy magára vegye emberi sorsunkat, és életét feláldozza értünk.

Isten szeretetének nincs határa, Ő mindent megtesz, hogy az embert boldoggá tegye. És hogyan válaszolunk mi erre a szeretetre? Csak feldíszítjuk a karácsonyfát és várjuk, hogy megajándékozzanak minket? Vagy képesek vagyunk valóban elfogadni ezt a szeretetet? Érezzük a szívünkben? Mire buzdít ez minket?

Isten szeretete olyan, mint a finom szellő, amit nem lehet észrevenni, ha nem figyelünk oda rá. Ezt a szeretetet ápolni kell, hogy lángja betöltsa a szívünket. Állandó kapcsolatban kell lenni Istennel, hogy felismerjük jelenlétét az életünkben.

Karácsony ünnepére azt kívánom nektek, hogy legyen bátorságotok megnyílni az Isten szeretetére, hogy megtapasztaljátok az Ő közelségét, és hogy mindennapi életetekben Ő vezessen titeket. Mert így akkor mindig a helyes úton fogtok járni, és valóban boldogok lesztek, olyan boldogsággal eltelve, ami nem a sikertől függ, hanem Istentől származik. Éppen emiatt ez a boldogság sosem múlik el, akkor sem, amikor megpróbáltatásokon kell keresztülmennetek.

Istennel együtt az élet egy igazi kaland, meglepetésekkel teli, amelyek széppé teszik az életünket. Legyetek bátrak és merjétek felvállalni ezt a kalandot!

Ewa nővér

TÖPRENGŐ

Az alábbi rejtvényben 15 ország nyelvét rejtettük el. Vízszintesen, függőlegesen és átlósan találod meg őket! Keresd meg mindet és küldd el a toprengo@szalim.hu címre, mit vés szívébe Don Bosco tizedik utóda!

Beküldési határidő: január 22. (Laura Vicuña ünnepe)

B	H	N	M	A	G	Y	A	R	A	I
P	O	Z	É	T	O	S	V	A	L	G
O	R	Y	L	M	C	S	E	H	B	O
R	V	S	K	E	E	B	E	N	Á	G
T	Á	N	Z	E	N	T	.	A	N	Ó
U	T	K	D	E	Z	G	I	G	A	R
G	O	Í	Z	Á	R	I	Y	Ú	T	Ó
Á	R	N	A	M	N	B	Á	E	S	G
L	O	A	O	K	A	N	G	O	L	É
R	S	I	S	P	A	N	Y	O	L	T
É	Z	L	É	O	L	A	S	Z	S	.

ANIMÁTOR MINDENNAPOK

Amikor kilencéves koromban az akkori legjobb barát-nőm meghívott a balassagyarmati oratórium egyik pénteki összejövetelére, akkor még nem is sejtettem, hogy mi is fog rám várni. Nem ismertem a szaléziakat, és az „oratórium” kifejezést sem hallottam még akkoriban, viszont bíztam a barátnőmben, így szívesen elmentem vele pénteken az oratóriumba. Vegyes érzelmekkel léptem be az ajtón, féltem is kicsit, milyen lesz egy új társaságba kerülni, de azóta úgy érzem, ez volt életem egyik legjobb döntése. Az akkori animátorok, akik ott voltak, igazán mély benyomást keltettek, és néhány alkalom után bennem is megfogalmazódott az a gondolat, hogy majd ha felnővök, én is közéjük szeretnék tartozni. Aztán hirtelen felgyorsultak az események, nyaranta táborba jártam, táborozóból segítővé avanszálódtam, majd animátorképzésre jártam, kisanimátor voltam, végül két évvel ezelőtt szívből jövő ígéretet tettem és animátor lettem. Sok idősebb animátorra felnézek, és igazán sokat köszönhetek nekik, főleg azt is, hogy hivatásként élem meg az animátorságomat. Egyfajta előny is, hiszen tanárnak készülök, és így már sok tapasztalatom van, hogy hogyan foglalkozzak a gyerekekkel, ezért a jövőben, majd igazi pedagógusként szeretném beépíteni saját tanítási módszerembe Don Bosco pedagógiáját. Szeretném, hogy a jövőendőbeli diákjaim bizalommal forduljanak hozzám, és azt is biztosítani akarom nekik, hogy az iskola ne csak szimplán a tudás megalapozásának helye lehessen, hanem egy közösségi tér is, ahol a gyerekek egymást segítve élnek meg a mindennapok eseményeit.

Hrubiák Laura, Balassagyarmat

Mi a szaléziaknak szurkolunk!

A rendfőnök Magyarországon

Don Ángel Fernández Artime szalézi rendfőnök, november 1-én, csütörtökön délután érkezett Magyarországra. Látogatásának célja és lényege, hogy Don Bosco tizedik utóda a „ma élő Don Boscó”-ként összefogja, egységbe kovácsolja a szaléziakat, lelkesítsen, „animáljon” kicsiket és nagyokat, szerzeteseket és világi munkatársakat, pedagógusokat, nevelőket és persze, a fiatalokat.

Nagyon vártuk, lázasan készülünk az érkezésére. Tudtuk, hogy látogatásának időpontja közel sem nevezhető ideálisnak, de Ábrahám Béla tartományfőnök atya és mindazok, akik a szervezésben segítettek őt, megpróbálták a legtöbbet kihozni ebből a rövid tartózkodásból. Don Artime szavait, simogatását, áldását, kézfogását, cirógatását kincsként hordozzuk, sokan ereklyeként őrizzük a vele készült közös fotót, és a színes sálakkal a nyakunkban a szaléziaknak szurkolunk. A rendfőnök lénye beleégett a szívünkbe, mosolya él a lelkünkben, hangja visszhangzik a dobhártyánkon még sokáig. Utat mutatott nekünk, fénylő példát adott. A mai Don Bosco hívására egyként felsorakozott a Magyar Szalézi Tartomány, és mindenki, akit bármilyen kötelék fűz a szaléziakhoz. Különleges napok voltak ezek! Jelenléte reményt, bizakodást, lendületet hozott a legkisebb szalézi tartományba. „Most három napig veletek van az egész szalézi világ” – mondta Don Artime, hiszen a médiákon keresztül napról-napra követhették az eseményeket mindazok, akik a rendfőnökkel együtt „utaznak”, amíg sorra látogatja a szaléziakat világszerte.

A rendfőnök atya november 1-én délután érkezett titkára, Horacio López atya kíséretében. Azok között, akik a Liszt Ferenc-repülőtéren köszöntötték, ott volt Nacsa Lőrinc országgyűlési képviselő, volt szalézi növendék is: „Abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy a reptéren fogadhattam a négynapos látogatásra hazánkba érkező szalézi rendfőnököt, Ángel Fernández Artime atyát. Utána lehetőségem volt vele beszélgetni a fiatalokról, közeletről és Magyarországról. Don Bosco tizedik utóda örömmel érkezett Magyarországra és nagyon élő, fo-

Nacsa Lőrinc üdvözlö a rendfőnököt

A tartományi tanács ülése a rendfőnökkel

lyamatosan fejlődő jelenlétnek nevezte a magyar szalézi művet” – írta közösségi oldalán.

A rendfőnök találkozása a fiatalokkal

Don Ángel Artime látogatásának második napján, november 2-án felkereste a kazincbarcikai szalézi közösséget, ahol a plébánián először a tartományi tanáccsal vonult el értekezni, majd szentmisét mutatott be paptársaival a Szent Családtemplomban, a nap további részét pedig a fiatalokkal töltötte a Don Bosco Sportközpontban.

Azért esett pont Kazincbarcikára a választás, mert Magyarországon a szaléziak tevékenységének lelkesége, irányítási és jogi központja ugyan Óbuda, a lelkipásztori munkáé viszont Kazincbarcika, ahol népes szerzetesi közösség van jelen.

Ternyák Csaba egri érsek a szaléziakra bízta a kazincbarcikai plébániát, egy szakiskolát kollégiummal és egy gimnáziumot vezetnek, és működtetik a Don Bosco Sportközpontot. De nem akarnak megállni ennél, merész terveket szőnek, amelyek első lépése egy tágas rendház, ami már a megvalósítás küszöbén áll.

A templom előterében fiatalok egy csoportja sorfalat állva fogadta az érkező rendfőnököt, aki mindegyikükkel kezelt fogott, megsimogatta az arcukat, vagy megölelte őket. Néhányan komolyan meglepődtek, amikor látták a fölöljáró közvetlenségét, szinte félve, vonakodva fogadták el a feléjük nyújtott kezét, mintha el sem akarnák hinni, hogy ez valóság lehet, hogy egy ilyen „nagy ember” ilyen egyszerű, közvetlen, szeretetteljes módon kezelt rázhat velük.

A fiatalok színes műsorral várták a rendfőnököt, amelyet a Szalézi Ifjúsági Mozgalom fiataljai koordináltak Quadros Lytton atya, ifjúságpasztorációs megbízott vezetésével. A kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium tanulójának tornagyakorlata után az animátorok csoportjának „történelemórája” következett, amelyen igyekeztek röviden bemutatni Magyarországot történelmének, és ezen belül a magyar szalézi történelmet is. Ezek után a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium műsora néptáncokkal, pantomimmal és egy tanár-diák kórusmal folytatódott. „Ezek a diákok lehet, hogy elfelejtik majd azt, amit tanáraik tanítottak nekik, de hogy ma együtt énekeltek velük, azt soha” – emelte ki a rendfőnök.

A műsor bevezető része után Artime atyát a színpadra hívták, aki megdicsérte a látott produkciókat és hangsúlyozta, hogy Don Bosco álmát csak együtt tudják megvalósítani.

„Ha rátok nézek, azt látom, hogy a szalé-

zi jövő nagyon szép” – mondta, majd így folytatta: „Don Bosco soha nem mondta a gyerekeknek, hogy mindent tudnak és tökéletesek, csak annyit mondott: »Ha akarsz, jöhatsz« – ugyanezt szeretném én is mondani nektek: a szalézi központok mindig nyitva állnak előttetek és a családjaitok előtt. Nem kérdezzük, hogy milyen vallásúak vagytok, szegények vagy gazdagok, nem érdekel, hogy milyen politikai vonalat követtek... Ez Don Bosco! Elég, hogy fiatalok vagytok, hogy szeressünk benneteket, és ez kell hogy legyen a jelen és a jövő Magyarországon is!”

Válaszolva a fiatalok kérdéseire elmondta, hogy soha nem gondolta, hogy egyszer rendfőnök lesz belőle, és nagyon meglepődött, amikor ez megtörtént. Sokszor kérdezte imáiban a Jóistent, miért éppen őt választotta, de elmondhatja, hogy ez egy nagyon szép út. Szolgálatának legnagyobb kihívásaként jelölte meg, hogy segítsen a szalézi testvéreinek és az egész Szalézi Családnak a világon, hogy hűségesekek maradjanak a szalézi karizmához, hogy olyan szaléziak és olyan Szalézi Család legyenek, amilyeneknek Don Bosco szeretné látni őket, és ne tévedjenek le erről az útról. Azt szeretné, hogy ha ma belépne ide Don Bosco és körülnézne, azt mondhatná, hogy igen, ezek az ő szaléziai, igen, ő is itt szeretne lenni, ez az, amit ő is csinált volna. Ez az, amit megkísérel elérni munkatársaival.

Igazat adott a fiatalok meglátásának, hogy a mai ifjúságra jellemző, hogy nem akarnak szolgálni, nincsenek előttük nagy ideálok, de megjegyezte, hogy ez

főleg az európaiakra jellemző. Mivel itt gazdaságilag jó a helyzet, úgy tűnik, hogy jól vannak, mindazonáltal, ami a legértékesebb, az nem megvásárolható. Hangsúlyozta, hogy a színódussal kapcsolatosan végzett felmérések szerint az európai fiatalok boldogtalanabbak, mint a többiek. Sokkal jobban élnek, mégsem boldogok. Rámutatott, hogy célokat kell kitűzni, álmok kellenek, amiben hisznek

és nagyon fontos, hogy lehetőséget teremtsenek nekik, ahol másokat tudnak szolgálni, mert amikor valaki ingyen tesz valamit valakiért, akkor olyan boldogságot érez, amit máshol nem tud megtalálni. Ahol a fiatalok csak maguknak élnek, azok egoista társadalmak.

A feltett kérdésre válaszolva hangsúlyozta, hogy az egyetemi diploma nem lehet egy fiatal egyetlen életcélja, csak eszköz kell hogy legyen, hogy teljesnek érezzék magukat az életben. A legfontosabb mindenki számára, hogy megtalálja az élethivatását, ez fontosabb, mint hogy valakinek mi lesz a munkája. Ha valaki családot szeretne, akkor készülnie kell a családos életre, megtanulni az önátadást, az önmegtagadást és kell hogy legyen egy álma. „Van egy álmod az életedről? Tudod, mit akarsz?” – tette fel a kérdést a jelenlevő fiataloknak. Rámutatott, hogy egy igazi keresztény fiatal nem csak azt kérdezi, hogy mit akar ő az élettől, hanem hogy mi Isten terve az ő életére, és ha ezt fölismeri, akkor bátran elfogadja.

A beszélgetés végén a rendfőnök hozzátette: „Nyolcvankét nemzetet látogattunk meg négy és fél év alatt, és mindenhol találtunk csodálatos fiatalokat. Kedves szülők, a gyermekeitek tényleg nagyon csodálatosak! Úgy tűnik, hogy a fiatalok helyzete nehezebb azokban az országokban, ahol nagyobb a felelősség, de a mi jövőnk attól függ, hogy milyenek a fiatalok az adott országban. Hinnünk kell benne, hogy a fiatalok nagyon sokat tudnak adni nekünk! Ha mi, szaléziak nem hinnénk a fiatalokban, akkor jobb lenne, ha bezárnánk az összes házunkat! De mi hiszünk bennük! És ha a fiatal generációnak mély hite van, akkor nagyon sokat fog elérni.”

Végül mindannyiukat meghívta Rómába. Ezek után a Don Bosco Szakközépiskola és a herbolyai szalézi oratórium fiataljainak műsora következett. Don Bosco élet-történetének egy rövid epizódját mutatták be, a történetet saját oratóriumuk tevékenységeivel ötvözve, ezzel bizonyítva a Don Bosco-i elképzelés időszerűségét, majd a végén együtt elénekeltek egy szívhez szóló éneket Fülöp Tibor testvér vezetésével.

Zárásként egy nagy, közös csoportkép készült, amelyen a fiatalok büszkén viselték a rendfőnöki látogatás alkalmából készült „szurkolói” sálakat, és véget érni nem akaró egyéni és kiscsoportos fotózás után a rendfőnök távozott, de a fiatalok

Az egri fiatalok csoportja a rendfőnökkel

A Magyarországon működő szalézi szerzetesi közösség a rendfőnökkel

még maradtak: eljött a találkozások, nagy beszélgetések ideje, az élmények megosztása, néptánc, sporttal, tarka programokkal, amelyek egészen a késő éjszakába nyúltak, amíg az utolsó autóbusz is el nem hagyta a Sportközpont parkolóját. „Köszönjük, hogy itt voltatok és együtt vehettünk részt veletek ezen a fantasztikus napon! Legközelebb találkozunk!” – írták a SZALIM fiataljai közösségi oldalukon.

A fiatalok élményei

SZALIM

Lévai Anna, szalézi animátor – Eger

Nagyon szeretem azokat a programokat, amikor lehetőségem van találkozni más fiatalokkal, animátorokkal és szaléziakkal, tudunk beszélgetni, közösen játszani, szórakozni, valamint tanulni egymástól. Az idei Fiatalok Ünnepe is egy ilyen lelki feltöltődés volt számomra.

A különleges időpontban megrendezett eseménynek egy igazán különleges vendége volt: maga Don Ángel Fernández Artime, Don Bosco tizedik utóda látogatott el hozzánk fiatalokhoz is, s ennek a találkozásnak ünnepi hangulatában telt az egész rendezvény.

A nap folyamán egy nagyon szép szentmisén vehettünk részt közösen, majd egy műsor keretében emlékeztünk meg Magyarország történetéről, Don Boscoról, a magyar Szalézi Családról és mutattuk be az itteni iskolák, oratóriumok életét vendégeinknek.

Természetesen egy szalézi rendezvény sem múlhat el zene, bűvészjáték és nevetés nélkül, sok ilyen programban is volt

részünk, de számomra a nap legmeghatározóbb élménye a rendfőnök atya előadása és a vele való beszélgetés volt. Az ő tanítása olyan érzés volt, mintha maga Don Bosco szólna hozzánk. Jó volt hallani tőle, hogy az Egyháznak nagy szüksége van olyan fiatalokra, mint amilyenek mi vagyunk, és büszke ránk, hogy Don Bosco példáját és szeretetét eljuttatjuk a fiatalokhoz, idősekhez egyaránt és legyen az embernek bármilyen a politikai nézete, a vallása, a szaléziak kapuja mindig nyitva áll mindenki előtt.

Ezen kívül sok elgondolkodtató dologról mesélt, többek között arról, hogy mennyi boldogtalan fiatal él a világban és mi hogyan segíthetünk ezen, vagy például a hivatásunk megtalálásáról. Számomra mégis a legfontosabb üzenet az ő „házi feladata” volt, amiben arra buzdított bennünket, hogy ne elégedjünk meg egy diplomával, hanem legyenek nagy álmunk, céljaink, amelyeket merjünk megvalósítani, és hogy ne csak magunkért, másokért is éljünk.

Úgy érzem az ilyen alkalmak mindig adnak egy olyan pluszt, amelyből a későbbiekben is töltekezhetek. Találkozni rendfőnök atyával, látni és érezni az ő szeretetét, közvetlenségét, hogy mindenkihez volt egy kedves szava, mosolya vagy ölelése, és tanulni tőle, egy olyan maradandó élményként marad meg bennem, ami megerősített abban, hogy miért az egyik nagy példaképem Don Bosco, miért lettem animátor és miért szeretek a Szalézi Családhoz tartozni.

Pados Benjamin, szalézi animátor – Szombathely

Nagyon felemelő és megható volt találkozni Don Bosco 10. utódával. Már az az atmoszféra is, amely az előkészületeknél kialakult, érezte, hogy fontos dolog fog történni. A szalézi atyák, nővérek úgy készülődtek, mintha saját édesapjukat várnák, akit már nagyon régóta nem láttak. Megfogott a találkozás során a rendfőnök atya mérhetetlen közvetlensége. Szinte kivétel nélkül, mindenkihez volt egy kedves gesztusa. Úgy érzem, mindannyiunk számára példát adott, hogy merjünk odalépni a másikhoz. Nagyon örültem és hálás is vagyok, azért, hogy a rendfőnök atya tükröt mutatott nekünk, mikor elmondta, hogy milyen nehéz boldognak, kereszténynek lenni a mai jóléti világunkban. Ezzel felhívta a figyelmet arra, hogy mekkora a felelősségünk nekünk, keresztény fiataloknak országunk, a világ jobbá tételében.

Találkozás a Magyarországon tevékenykedő szalézi szerzetesekkel

Magyarországi látogatásának harmadik napján, november 3-án a szalézi rendfőnök, Ángel Fernández Artime a fővárosban folytatta a találkozásokat azzal, hogy reggel először rendtársaival, a Magyarországon tevékenykedő szalézi szerzetesekkel tartott igen intenzív, zártkörű megbeszélést, majd a pedagógusoknak, nevelőknek szentelte a délelőtti további részét.

Rendfőnök

2018
Kazincbarcika

ri látogatás

Pedagógiai konferencia a rendfőnökkel

Puskás Balázs beszámolója

Amikor megtudtam, hogy Don Bosco tizedik utóda a halottak napja körüli hosszú hétvégén teszi látogatását hazánkban, és majdhogynem ennek a négy napnak a kellős közepén kell konferenciát szerveznünk egy háromszáz fő befogadására alkalmas teremben, kicsit összeszorult a gyomrom. Azt gondoltam, hogy ezekben a napokban, amikor mindenki temetőlátogatással és a kapcsolódó családi eseményekkel tölti az idejét, lehetetlen vállalkozás ennyi ember számára bármilyen eseményt szervezni, pláne egy kétórásra tervezett előadást. Halottak napja hétvégéjén esetleg a pápa volna képes háromszáz embert megszólítani. Vagy Chuck Norris. Na jó, ők talán többet is.

De tévedtem. Amikor lezártuk a regisztrációt, közel 350-en voltak az érdeklődők, a végén így azon kellett aggódnunk, hogy mindenkit le tudunk-e majd ültetni a SZÁMALK-Szalézi és META-Don Bosco szakgimnáziumok székhelyén található, Szent II. János Pátról elnevezett rendezvényteremben. Akik ott voltak, már tudják – végül sikerült, és Don Ángel Fernández Artime, Don Bosco spanyol származású tizedik utóda pedagógusokkal zsúfolásig megtelt auditorium előtt kezdhette meg spanyol nyelvű előadását.

Ami inkább volt tanúságtétel, mint előadás. A rendfőnökről ugyanis megjelenésének pillanatától sugárzott: nem előadni jött, hanem üzenetet hozott nekünk. Nem konferenciát tartani érkezett, hanem kapcsolatot teremteni. Don Ángel egy örömteli, kedves, őszintén érdeklődő ember benyomását keltette attól a pillanattól kezdve, hogy bejött a terembe. Nyoma sem volt rajta a pozíciójából fakadó távolságtartásnak – pedig éppen lehetett volna: a Szalézi Társaság a világ egyik legnagyobb szerzetesközössége, 136 országban vannak házaik, volna tehát mitől fontosnak éreznie magát. De ő Don Bosco utóda – és érezhetően lelki gyermeke is, aki tudatosan igyekszik megélni azt a karizmát, amit az alapító hagyott ránk.

Üzenete egyszerű volt, egy mondatban összefoglalható: szalézi nevelőként az a

célunk, hogy a fiatalok megtalálják életük értelmét. Don Ángel mesélt a nemrégien zárult, az ifjúságról szóló püspöki szinóduson szerzett tapasztalatairól. Elmondta, hogy a szinódus előkészületeinek fontos eleme volt egy közvéleménykutatás, melyben fiatalokat kérdeztek a világ minden tájáról, és több mint 200 ezren válaszoltak. Az egyik kérdés azt firtatta, hogy boldognak érzik-e magukat. Míg az afrikai, ázsiai és latin-amerikai fiatalok 72–76 százaléka válaszolt igen-

nel, az európaiak mindössze alig több mint fele, 52%-a nyilatkozott úgy, hogy elégedett az életével. Számunkra ez intő jel kell legyen – hangsúlyozta Don Ángel. Bár messze mi élünk a legjobban, szinte semmiben nem szenvedünk hiányt, a gyerekeink, tanítványaink nagy százaléka mégis boldogtalan, mert nem tudják, mi is az értelme az életüknek.

Don Ángel arra is szolgáltat tanácsokkal, hogy hogyan tudjuk ezt elérni. Kiemelte, hogy a jó pedagógus legfontosabb tulajdonsága az, hogy elérhető a tanítvány számára. Hogy nemcsak szereti a diákjait, de a diákok érzik, tudják is, hogy szeretik őket, hogy számíthatnak a nevelőre. „Könnyű azt mondani” – gondolhatták magukban az öt hallgatók. „Mit tudhat a pedagógus lét mindennapjairól egy rendfőnök?” – súgta egyikük a mellette ülő fülébe.

A rendfőnökről elég hamar kiderült azonban, hogy szakmabeli: filozófiatárnaként, majd pedig igazgatóként dolgozott egy 1800 diákot számláló iskolaközpontban. Kérdésre válaszolva elmondta, hogy mind az 1800 diákjának tudta a nevét. Hogy hogyan? Maga elé tette az osztályképeket, memorizálta az arcokat és a hozzájuk tartozó neveket, és amikor szünetben kiment beszélgetni a gyerekekkel, nevéen szólította azt, akit felismert. Így lassan mindenkinek a neve rögzült. Elmondta azt is, hogy amikor eljött – az akkori rendfőnök Argentínába, Buenos Airesbe küldte tartományfőnöknek – az öt búcsúztató diákok nem azt emelték ki érdemeként, hogy jól vezette a tantestületet, hogy jól tanított vagy, hogy jól képviselte az intézmény érdekeit. Hiszen mindez a kötelessége, ezért kapta a fizetését. Hanem azt, hogy a szü-

Találkozás a pedagógusokkal

Találkozás a Don Bosco nővérekkel

netekben mindig kint volt velük az udvaron, beszélgetett, sportolt a diákokkal. Hogy elérhető volt: hogy a problémáikkal bizalommal tudtak hozzá odafordulni. Hogy a nap kezdetén és végén mindig kint állt az intézmény kapujában, és név szerint köszöntött minden érkezőt és távozót. Mindezek a dolgok nem voltak benne a munkaköri leírásában, ezeket „ingyen adta” – mondta a rendfőnök. „És a diákok ezt értékelik, az önzetlen önatadást” – tette hozzá.

Jó volt hallgatni Don Bosco tizedik utódát. Hiteles volt minden szava, minden gesztusa. Az üzenet, amit hozott, átjött és velünk maradt, és ennek az volt az oka, hogy érezhető, látható volt, hogy nem a levegőbe beszél – éli, amit mond, és arról beszél, amit él. Ami számunkra is példa kell hogy legyen: szalézi nevelőként, pedagógusként, vezetőként, animátorként az a dolgunk, hogy mi is Don

Bosco utódai legyünk. Szeressünk, és a körülöttünk levők érezzék, hogy szeretjük őket.

A rendfőnök találkozása a Szalézi Családdal *Lengyel Erzsébet összefoglalója*

Magyarországi látogatása harmadik napján, november 3-án délután a rendfőnök az újpesti Clarisseumba, Boldog Sándor István szalézi tevékenységének helyszínére tette át „székhelyét”, ahol a Szalézi Család csoportjaival töltötte az időt.

Először a Segítő Szűz Mária Leányaival, vagyis a Don Bosco nővérekkel találkozott, akik kitörő örömmel fogadták „atyjukat” és nagy szeretettel vették körül, majd szentmisét mutatott be Boldog Sándor István tiszteletére.

Ábrahám Béla tartományfőnök atya kiemelte, hogy a rendfőnök jelenléte vál-

toztatja a Clarisseum épülete visszavételének jogi procedúráját lelki eseménnyé, megpecsételve azt az utat, amit eddig bejártak, és idézte a rendfőnök szavait, melyek szerint a Clarisseumban a „szentek földjén vagyunk”.

Don Artime rendfőnök felidézte azt a tizennégy hónappal korábbi alkalmat, amikor először járt itt, ezen a helyen, ahol Sándor István élt. Előntötték az érzelmek, mert egy nagyon egyszerű, szerény valóságot talált itt és láthatta azt, amiről korábban csak olvasott.

Elmondta, hogy nagyon könnyű elképzelni itt ezt az egyszerű szerzetest, amint imádkozik a kápolnában, jelen van az udvaron, elkíséri a fiatalokat az iskolába – egy egyszerű, közös élethez, ami pont arról az egyszerű, rejtett életszentségről beszél, amiről Ferenc pápa is tanít. És mégis, a vértanúság által már a boldogok között tisztelhetjük. „Ma a boldog Isten ígéjén keresztül szól itt, ahol élt, ezen a szent helyen – folytatta a rendfőnök. – Az Ige azt mondja, hogy szeretnünk kell Istent és embertársainkat, és ezt kereste a mi rendtársunk is, nagyon egyszerűen szolgálva a fiatalokat és bennük, rajtuk keresztül szeretve Istent. Nagyon szép az ő tanúságtétele, ami az egyszerűségről szól.”

Don Artime felhívta rá a figyelmet, hogy Ferenc pápa a szentség felé vezető utat az Egyház életének középpontjába akarta helyezni, megírva a *Gaudete et Exultate – Örüljetek és ujjongjatok* kezdetű apostoli buzdítását az életszentségre szóló meghívásról a mai világban. Azt mondja, hogy az életszentség mindenkinek való és elérhető. A mindennapi élet-

Találkozás a szalézi munkatársakkal

szentséget ugyan nem látjuk itt, az oltáron, de mindannyian találkoztunk már olyan egyszerű emberekkel, vagy szenvedő emberekkel, akik nagyon különleges, mély hittel rendelkeznek – erről beszél Ferenc pápa.

„Lehetek én olyan szent, mint Don Bosco?” – tette fel a kérdést. A válasz: nem. Majd megmagyarázta, hogy azért nem, mert Don Bosco túl nagy neki, de mindez mégis nagyon szép, merthogy egy olyan életszentségre van meghívásunk, amely a saját személyünkre van szabva, és nem olyan nagy példaképek életszentségére, amelyek számunkra elérhetetlenek. De a mindennapi élet szentsége elérhető. Majd a 98 éves Annuska nővérhez fordulva kiemelte, hogy nagyon szépen éli a Segítő Szűz Mária Leányainak életét 98 évesen, szalézi nővéreként. És édesanyaként is kereshetjük a szolgálatot, a házasság élet megszentelésével. Vagy a betegek egyszerű szolgálatával. Vagy azoknak a nevelőknek a példáján keresztül, akik azt mondják, hogy a legjobbat szeretnék adni a fiataloknak: ez a mindennapi életszentség! Erről beszél az Úr!

Szeretni az Istent és szeretni embertársainkat – ez a hely erről beszél – hangsúlyozta. Egy hely, aminek nincs nagy értéke, egy élet a fiatalokkal, ami, mint egy világítótorony, jelzi számunkra, hogy nagy reménnyel tekintünk a jövőbe, úgy is, mint Szalézi Család.

A vacsoráig fennmaradó időben a szalézi munkatársakkal, a Szalézi Családhoz tartozó, világban élő szaléziakkal folytatott tanulságos, lelkesítő beszélgetést a rendfőnök. Emlékeztette a munkatársakat a hivatásukra, kiemelve annak közösségi jellegét egy karizmatikus család keretein belül, egy meghívást arra, ahogy Isten a mi keresztény életünket elképzei.

Arra hívta meg a munkatársakat, hogy továbbra is fáradozzanak a szalézi munkatársi hivatások növekedésén, hogy érezzék az erejét akkor is, ha már nem fiatalok. Feladatul tűzte ki eléjük, hogy jussanak el másokhoz, hallgassák meg őket, fejlődjenek szalézi identitásukban és számbelileg is növekedjenek. Hangsúlyozta hivatásuk keresztény és világi jellegét, amit mindenkinek a saját életében kell megélni a családjában, házasként, a gyermekeivel, a munkahelyén.

„Az embereknek látniuk kell, érezniük kell, hogy van bennetek valami, még akkor is, ha sosem beszéltek erről” – mondta nekik, és felhívta rá a figyelmüket, hogy mindent nyitott ajtók mellett tegyenek és bátran hívjanak meg másokat is, hogy nézzenek körül náluk, hátha megtetszik nekik.

Idézte Ferenc pápát, aki azt mondta, hogy el kell menni a társadalom peremére is, eljutni azokhoz az emberekhez, akik nagyon messze vannak.

Arra is meghívta a szalézi munkatársakat, hogy hallgassák meg az embereket. „Terjedjen el az a hír rólunk, hogy a szalézi munkatársak biztos meghallgatnak és befogadnak” – mondta, mert azért szalézi munkatársak, hogy valamit föl tudjatok ajánlani az embereknek, és ez a „valami” ők maguk, mert a szaléziak számára nem létezik olyan személy, aki ne érdekelné őket. „Ez a szalézi szellemiség!” – mutatott rá Don Ángel.

Arra is biztatta a szalézi munkatársakat, hogy legyenek missziós apostolok, híd az emberek között, hogy legyenek képesek minden helyzetben megtalálni a megfelelő szavakat, szolgálni másoknak, tanúságot tenni, és bármikor meghallgatni az embereket. Ez a konkrét megélése a szalézi életnek. Kiemelte, hogy nem az a

fontos, hogy sok mindent csináljanak együtt, hanem hogy hogyan teszik, amit tesznek, és a legfontosabb, hogy ezt Szalézi Családként tegyék. Az embereknek azt kell látniuk, hogy a Szalézi Család különböző tagjai együtt dolgoznak, együttműködnek és szeretik egymást. Ez a legfontosabb üzenet.

A rendfőnök találkozósa a családokkal

Ángel Fernández Artime igen intenzív magyarországi tartózkodásának záró napján, november 4-én a családoké, az örömteli találkozásoké volt az utolsó szó, amit a rendfőnök is szemmel láthatóan nagyon élvezett.

Nagyon gyorsan elérkeztünk a látogatás utolsó napjához, amit talán egy kissé nyugalmasabbnak mondhatunk, hiszen ezt a félnapot Óbudán töltötte a szalézi rend egyetemes előjárója: először Soltesz Miklós egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkárral folytatott beszélgetést, majd a Segítő Szűz Mária-kápolnában mutatott be szentmisét paptársaival, amit sokan követtek a Bonum TV jóvoltából, végül a helyi kápolnakerület tagjaival, családjaival, a fiatalokkal és azokkal töltötte az időt, akik azért jöttek el a tartományi központba, hogy találkozzanak vele, még egy kicsit a közelében lehessenek – örömteli, kötetlen, családi hangulatban egy kis sütemény és üdítő mellett, testközelben a mai Don Boscóval.

„Nagyon jól éreztem magam az elmúlt napokban, őszintén mondhatom, hogy olyan volt, mintha otthon lennék. Óriási a vendégszeretete a magyaroknak, nagyon kedvesen fogadtak engem. Azt éreztem, hogy ez egy olyan látogatás volt, amelyet nagyon vártak már: jólesett megtapasztalni, hogy a szalézi közösséghez tartozóknak sokat jelentett az ittlétem” – mondta el a 777blog munkatársának.

Záró gondolatként álljanak itt Csány Péter atya szavai: „Vasárnap elbúcsúztunk a szalézi rend előjárójától, Don Ángel Artime rendfőnöktől, aki három napon keresztül különböző alkalmakon találkozott a magyar szaléziakkal, fiatalokkal, hívekkel. Rácsodálkozott kis tartományunk tevékenységére, értékeire és tüzes szavakkal buzdított a folytatásra.”

Viszontlátásra, Don Ángel!

Save the date! 2020. szeptember 13-20.

A korábbi lapszámokban részletesen beszámoltunk már az 1938-as kongresszusról, és a szaléziak részvételéről is, most azt szedjük csokorba, hogy milyen ünnepek várhatóak 2020 szeptemberében.

Az Eucharisztikus Kongresszus három fő eseménye:

1. 2020. szeptember 13. vasárnap

Nyitó szentmise az új Puskás Ferenc Stadionban, ahol több száz gyermek lesz elsőáldozó az ország minden részéről.

A legutóbbi kongresszus (2016. Cebu, Fülöp-szigetek) megnyitó szentmiséjén 5000 gyermek volt elsőáldozó.

2. 2020. szeptember 19. szombaton 17 órakor a Parlament előtt szentmise, majd körmenet a Hősök terére. Cebuban 2 millió ember tett tanúságot jelenlétével a körmeneten.

3. 2020. szeptember 20. Statio Orbis, a záró szentmise – Hősök tere.

A hét folyamán a Hungexpón délelőtti plenáris ülések, előadások, szentmisék, tanúságtételek lesznek, Ars Sacra fesztivál, ifjúsági est a Papp László Sportarénában.

De mi minden történik még addig?

Világméretű szentségimádások Krisztus Király és Úrnapiához kapcsolódóan. 2018 novemberében teológiai konferencia Esztergomban. A Szentségimádás iskolája országsszerte, folyamatosan indulnak, az iec2020.hu honlapon lehet tájékozódni az újabb indulásokról, de minden plébániát, közösséget és iskolát biztatunk arra, hogy indítsatok saját közösségeitekben is. Az apostolok is kérték Jézust, hogy tanítsa meg őket imádkozni, mi is vegyünk róluk példát ebben is. A szervezéshez is hasznos segítséget nyújt a fent említett webhely.

A Missziós kereszt február óta járja az országot, 2020-ig az összes egyházmegyében meg fog fordulni. A Missziós kereszt, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus szimbóluma Ozsvári Csaba ötvösművész alkotása. A kereszt közel három méter magas, bronz borításokkal díszített. Leveles-indás mintázatában az ősi magyar életfantom jelenik meg, a páva szimbólum megjelenítésével pedig ókeresztény stílusjegyeket is visel. A kereszt egyben ereklyetartó is, jelenleg 26 boldog és szent ereklyéje ékesíti azt. A keresztet kísérő vándorkiállítás, a szentek Oltári-szentséggel való kapcsolatát mutatja be.

A Titkárság különböző kiadványokkal támogatja a missziós küldöttek és a közösségek felkészülését. Tervben van egy új Hozsanna énekeskönyv kiadása ami gregorián, népi, taizéi énekeket és többszólamú zenei műveket is összegyűjt.

A nyári Kazetta táborral kezdetét vette a gitáros csoportok liturgikus képzése is. Cél, hogy ne csak fiatalos, de hivatalos is legyen a szentmise, ahol különböző zenei formációk szolgálnak. Vajon hogyan kell összeválogatni egy szentmise énekeit, mi az a mi változtatható, mi az ami állandó? Ilyen és ehhez hasonló

kérdésekre kaphatnak választ a fiatalok.

Elérhető lesz az „AdorApp” alkalmazás: Hol van a közelemben szentségimádás, szentmise, gyónási lehetőség?

Cél, hogy mi mindannyian hiteles tanúságtevő keresztények legyünk a világban. Élünk személyes kapcsolatban Jézussal! Vegyünk részt gyakran és aktívan a szentmiséken! Szeressük az Egyházat, belülről tegyük jobbá, szentté!

Szentségimádás iskolája

Ha fáradt vagy, és gondolataid hulláma újra elsodor: Ne aggódj és légy kitartó! Ahogy észreveszed, hogy elkalandoztál – a teljesítmény kényszere nélkül –, gyengéden és békében térj vissza a jelenlétbe. Tekints újra Jézusra, ismételd a rövid fohászd.

Vianney Szent János mondta

„Amikor Isten táplálékot akart adni lelkünknek, hogy támogassa az élet zarándokútján, körültekintett a teremtett világon, s nem talált semmit, ami a lélekhez méltó lett volna. Akkor visszavonult önmagába és elhatározta, hogy önmagát adja neki..., lelkem, mily nagy vagy, hogy téged csak Isten tud kielégíteni!”

1. SZENT KERESZT
2. BOLDOG APOR VILMOS
3. BOLDOG BATHYÁNY-STRATTMANN LÁSZLÓ
4. BOLDOG BRENNER JÁNOS
5. BOLDOG DRINAI VÉRTANÚK
6. BOLDOG GIZELLA
7. BOLDOG GOJDIĆS PÁL PÉTER
8. BOLDOG HOPKÓ BAZIL
9. BOLDOG IV. KÁROLY
10. BOLDOG MÉSLENYI ZOLTÁN
11. BOLDOG ROMZSA TÓDOR
12. BOLDOG SALKAHÁZI SÁRA
13. BOLDOG SCHEFFLER JÁNOS

14. SZENT ADALBERT, BECKET SZENT TAMÁS
15. ÁRPÁD-HÁZI SZENT MARGIT
16. ÁRPÁD-HÁZI SZENT ERZSÉBET
17. SZENT GELLÉRT
18. SZENT HEDVIG
19. SZENT IMRE
20. SZENT ISTVÁN
21. SZENT KASSAI VÉRTANÚK
22. SZENT LÁSZLÓ
23. TOURS-I SZENT MÁRTON
24. SZENT ZSÓFÁRD-ANDRÁS ÉS BENEDEK
25. BOLDOG ANTON JURCOVICS
26. BOLDOG XI. INCE PÁPA

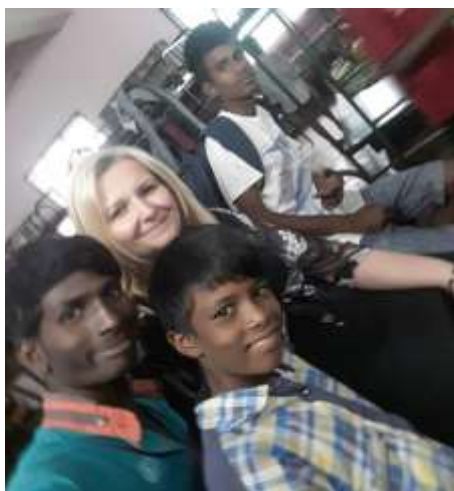
Önkéntesség
Wierlné Kárász Tímea

Önkéntesség Indiában egy szalézi munkatárs szemével

India, egy másik valóság. Ezt már fiatalként is éreztem, amikor egy középiskolai verseny kapcsán sokat foglalkoztam India társadalomföldrajzával. Már akkor nagyon megfogott a könyvekben olvasott indiai világ. A varázslatos meséi, a sokszínű kultúrája, Teréz anya missziója mindig nagy hatással voltak rám. Évtizedeken keresztül hittem, hogy egyszer a valóságban is megtapasztalhatom ezt az életet.

Két évvel ezelőtt, amikor Derossi atya Nyergesújfalura jött, mint az iskola, nevelési igazgatója, és a misszióért felelős szalézi, elsőként érdeklődtem nála az indiai önkéntesség lehetőségéről. Ezzel egy időben a nagyobbik lányom is megfogalmazta magának, hogy szeretne önkéntes lenni egy fejlődő országban. Derossi atya segítő közreműködésével néhány hónapon belül megszületett a terv, hogy Tamil Nadu tartományba megyünk Dél- Indiába, egy szalézi rendház-

ba. A tervezés, és felkészülés másfél évében, nagyon sok egészségügyi, anyagi, magánéleti probléma merült fel, ami okot adhatott volna az elbizonytalanodásra, de egy pillanatra sem inogtunk meg, mert mindketten éreztük a Jóisten hívását erre a misszióra.

Minden pillanatát meg akartam élni a kint tartózkodásnak, a nehézségeivel

együtt akartam részese lenni az ottani életnek. Nem turista akartam lenni, csak egy az ottani egyszerű emberek közül. Amikor az első héten eltörtem a lábam, az egyik szalézi atya a kezembe nyomott egy rózsafüzért, és azt mondta: „The plane of Lord” (Isten terve). Tudtam, hogy így van jól. Megtapsztaltuk egy kicsit az indiai egészségügyet, a szalézi rendház működését, az együtt élés örömeit, nehézségeit 70 nehézsorsú fiúval. Mint Don Bosco az oratóriumában. Az a szalézi hangulat vett körül minket két hónapon keresztül, ami meggyőződésem, hogy a világ minden táján minden szalézi közösségben megérezhető; a jókedv, az öröm, az összetartozás. Otthon voltunk, a teljesen más körülmények között is. Részt vettünk a fiatalok mindennapjaiban, a munkában, a szórakozásokban, az ünnepelekedben, a gyászsban, az imádságokban. Együtt neveltünk és helyenként sírtunk is a fiúkkal. Itt, Anbu Illamban (a Szeretet házában) együtt él a muszlim, a hindu, a keresztény, a szalézi szerzetes, a szalézi testvér és az európai önkéntes is. Ezt a nagyon színes közösséget a szeretet mozgatja. A fiúk verekedései, rivalizálásai ellenére az egymásért teljes szívvel elmondott imáik, a gyermeki közösségben elimádkozott rózsafüzérek mindent felülírtak. Sokat megtapsztaltam az önzetlen szeretetről, amivel a hétköznapi emberek nemcsak felénk, idegenek felé, hanem egymás felé is fordultak. Más szinten megélni az anya-lánya kapcsolatot, szintén egy életre szóló élmény volt.

Hatni és befogadni, kapcsolatokban lenni, és szeretni. Hinni, hogy a feltámadott Krisztus jelen van mindenhol a világban, vallástól és társadalmi háttértől függetlenül. Rádöbbsenni, hogy egy egyszerű szegény fiú hite és lelkisége milyen hatással van ma is fiatalok százezreire a világon. Többek között ezt jelentette számomra a nyári szünet.

Köszönet a lehetőségért elsősorban Derossi atyának, aki mindig atyaként támogatott és segített bennünket, Anbu Illam szerzetes közösségének, hogy szeretettel fogadtak és segítettek minket, és azoknak, akik tetteikkel, vagy imádságokkal kísérték napjainkat. És nem utolsósorban köszönöm a férjemnek, a lányomnak és az édesanyámnak is, hogy zokszó nélkül elengedtek, vállalva a távollétünk-ből adódó nehézségeket, plusz terheket.

Kirándulás Szent Erzsébethez – A kazincbarcikai Don Bosco Iskola „HIFI” ifjúsági hittanos csoportja a Renovabis Alapítvány támogatásának köszönhetően október 4-én tartalmas kirándulást tett Sárospatakra, ahol sokat tudhattak meg Szent Erzsébetről, megismerkedtek a Szent Erzsébet nővérekkel, és persze egy kis vidám szórakozásra is volt lehetőség. 2018. október 4-én, reggel 8-kor indulunk a Don Bosco Iskola elől Andrásfalvy János atya, Fülöp Tibor testvér, Édl Ignácné Kati néni szalézi munkatárs és Fodorné Boza Éva néni szervezésében.

A buszon voltak tréfás és komoly kérdések is, és imádkoztunk is az égiek segítségével. Persze, énekeltünk szent énekeket, mint például a Don Bosco himnuszát és mást. Miután megérkeztünk Sárospatakra onnan mentünk a Szent Erzsébet Múzeumba, ahol nagyon sok érdekes dolgot láttunk, és volt egy idegenvezetőnk, Gabi néni, aki roppantul érdekesen mesélt nekünk: a végén nagy vastapsot kapott, és megdicsért minket, milyen figyelmesen hallgattuk őt.

A múzeum után mentünk el a szentmisére a Szent Erzsébet-templomba, jobban mondva gyönyörű bazilikába, aminek építését 1490 körül fejezték be. Az Assisi Szent Ferenc-napi szép szentmise után a templomban találkoztunk apácákkal, a Szent Erzsébet nővérekkel, akik Lengyelországból jöttek el Magyarországra. Mindenki kapott a nővérektől egy kis imafüzetet, ami Szent Erzsébetről és Klára Wolffról, a nővérek alapítójáról szól. Vidám bemutatkozásuk után közös fényképezkedés, szelfizés volt. Aztán mentünk ebédelni: pompás ebédet kaptunk!

Feltárják Boldog Sándor István feltételezett sírhelyét

Ábrahám Béla szalézi tartományfőnök november 2-án Kazincbarcikán a szalézi rendfőnök, Ángel Fernández Artime atya jelenlétében bejelentette, hogy megkapták az engedélyt Boldog Sándor István vértanú szalézi testvér feltételezett sírhelyének feltárására. A tartományfőnök elmondta: az az örömhír, hogy B. Varga Judit történész és Susa Éva eddigi szakértői kutatásai nyomán a Nemzeti Örökség Intézete engedélyével november 12-én három egymás melletti sírhelyet fognak feltárni a budapesti Új köztemetőben, és remény van rá, hogy sikerül megtalálni az 1953-ban kivégzett szalézi vértanú földi maradványait. Kihangsúlyozta, hogy igen komoly régészeti és antropológiai kutatás előtt állnak, hiszen a maradványokat meglévő, és egy közeli rokonának DNS-e nyomán minden kétséget kizáróan azonosítani kell. „Legyen Isten akarata szerint: ha azt akarja, hogy ez a jeltelen eltemetés hordozzon önmagában egy jelet, akkor legyen úgy, de ha ez csak a gonosz műve volt, és a Jóisten megadja nekünk, hogy megtaláljuk, akkor legyen úgy” – mondta a tartományfőnök, és kérte mindenki imádságát erre a szándékra.

Kazincbarcika—Az ifjúsági hittanosok sárospataki kirándulása

Volt, aki őt palacsintát is „béhemmentett”.

Ebéd után irány Sátoraljaújhely: bobozni mentünk, de volt, aki a verőfényes nap-sütésben szélesen mosolyogva libegőzött. A libegőzés és bobozás után azok a vagányok, akiknek volt még energiájuk, falat is mászhattak.

Akkor elégedetten buszra szálltunk, és indultunk vissza Barcikára megcsodálva még egyszer a Zemplén lankáit, és a tokaji borvidéket. Hála Istennek, nagyon jó időben mentünk el kirándulni, nekem nagyon tetszett a bobozás is. Kicsit félelmetes, de nekem még a könnyem is kicsordult! Nagyon szépen köszönöm a Jóistennek és a szervezőknek ezt a szép

kirándulást, nekem egy nagyon szép élmény volt. Köszönjük a Renovabis Alapítvány támogatását! Remélem, hogy a következő kirándulás is ilyen szép lesz, mint ez volt.

Szítai Martina

Don Bosco Sportközpont

Riportré Vítális Gábor szalézi plébánossal – „Riportré” címmel új előadás-sorozatot indítottak útjára október 17-én a Don Bosco Sportközpontban: olyan személyekkel beszélgetnek, akik közöttük élnek, mégis keveset tudnak róluk.

A „beszélgetős” esték első vendégeként Vítális Gábor szalézi szerzetest, kazincbarcikai plébánost kérdezhették és ismerhették meg egy kicsit jobban a kazincbarcikaiak.

Gábor atya beszélt többek között egy elvesztett fogadásról, amiért egy piros robogóval kellett dudálva körbemotoroznia Budapesten, de szóba került a kedvenc étele, focicsapata, gyermek- és diákévei, hivatása és sok minden más is.

A beszélgetés végén egy kis olaszos szeretetvendégség – paradicsomos bruschetta – várta a hálás és kitartó hallgatóságot.

www.facebook.com/dbskbarcika

Rendhagyó SzaléziWIFI a Don Bosco Sportközpontban – Már több mint egy éve, havi rendszerességgel szervezik meg Kazincbarcikán a szaléziak a SzaléziWIFI-t (Vidám Időtöltés Fiatalokkal) a Don Bosco Sportközpontban. A

legutóbbi alkalom október 19-én különleges volt, hiszen házigazdaként a görögkatolikus egyházközséget köszönthették. Velük együtt, az esélyegyenlőség nevében szerveztünk játékokat a fiataloknak a délután folyamán. A küzdőtér kapui 4-kor nyíltak meg a gyerekek előtt, ahol légszönyegen ugrálhattak, trambulinozhattak, rodeo-szörfözhattak, buborékfocizhattak, rekesztornyot építhettek. Mindezzel párhuzamosan „Just dance”-ra, illetve a szokásos bowling-csocsópingpong hármásra is lehetőség volt a földszinten. Már 15.30-tól folyamatosan jöttek a fiatalok a különböző helyekről: az oratóriumból, a görögkatolikus egyházközségből, a szalézi gimnáziumból,

Kazincbarcika – Szalézi WIFI a Don Bosco Sportközpontban

pingpongoznak.

Reméljük, hogy az a több mint kétszáz gyerek és fiatal, aki ezen a délutánon a Sportközpontban megfordult, valami tőbbel tért haza; olyan élménnyel, ami a szalézi lelkiségnek és az egész Egyháznak is szerves része: hogy együtt lenni jó, hogy közösségben lenni jó, hogy egymást szeretni jó! Folyt. köv. a jövő hónapban! ;)

Tóth Péter SDB

ÓBUDA

Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda

Első erdei Iskola az óbudai Péter-Pál felsőseinek – Lengyel Attila igazgató úr kezdeményezéseként egy nem szokványos hetet tölthettek az óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Is-

Kazincbarcika – Riportré Vítális Gábor atyával

Az óbudai Szent Péter és Pál iskola erdei iskolája Péليفöldszentkeresztben

kola felsősei Péليفöldszentkeresztben.

A szeptember 17–21. között zajló erdei iskolánk célja az volt, hogy a jó levegőt, a táj szépségeit, a környezet adta lehetőségeket kihasználva könnyedebben tanulhassanak diákjaink. Délelőtt négy tanítási óra volt felsőseinknek, délután pedig különféle programok vártak rájuk, kiemelve a reneszánsz kor jellegzetességeit. Úgy gondolom, nem volt felesleges ez az együtt eltöltött hét! Az idő kegyes volt, és lelkileg is töltődhattünk. Jövőre folytatjuk! :)

P. Márkus Zoltán SDB

Rózsafüzért imádkoztak a Péter-Pálban

– Az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda is csatlakozott október 18-án az „Egymillió gyermek imádkozik a békéért” kezdeményezéshez.

Reggel kilenc órakor kezdtük el imádkozni a közös rózsafüzért az iskola tornatermében. Egy projektor segítségével, képek és imádságok kivetítésével haladtunk végig a Világosság titkainak szemlélésében. Aki csak tudta, elhozta saját rózsafüzérét, de a helyszínen is kapott ajándékba, aki kért. Felemelő élmény volt közösen átélni ezt a szép imádságot. Mindenki figyelt, morzsolgatva az apró rózsafüzér szemeket. Az óvodában is imádkoztak egy tizedet, eme nemes ügghöz csatlakozva!

P. Márkus Zoltán SDB

Óvodások Péليفöldszentkeresztben

Óvodások zarándoklata – Az Óbudai Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola és Óvoda nagycsoportos ovisai a csodaszép őszi napsütésben szeptember 25-én Péليفöldszentkeresztre látogattak.

A Katica és a Pillangó csoportos gyerekek a hosszú buszos utazást vígan végig dalolázták az óvónénikkel és a dadusnénikkel együtt. Mire Pélire értünk, mindenki nagyon megéhezett. Míg a gyerekek a finom tízóraijukat ették, addig a felnőttek Géza testvér feledhetetlen kávéját fogyasztották. Ezt követően a templomba ültünk be. Géza testvér mesélt a gyerekeknek egy történetet a sarukról, tanított is egy éneket, amihez aranyos

koreográfia is tartozott. Mesélt nekünk a templomról is, majd orgonáltam a gyerekeknek, és az ismert dallamot velem együtt énekelte mindenki. Ezután elsétáltunk a szomszédos birtokra, ahol Magyarország egyik legjelentősebb szekér-, kocsi- és hintógyűjteményét tekinthettük meg Géza testvér vicces kalauzolásával. Ebéd után elsétáltunk a csodatevő forráshoz és a Mária-kúthoz. A lourdes-i barlangnál Szent Bernadett történetének ismertetése után közösen imádkoztunk. Keretbe foglalva ezt a szép napot, hatalmas kört alkotva közös énekléssel zártuk a zarándoklatunkat. Hazafelé a buszon a fáradtságtól néhány gyermek álomba is szenderült.

A gyerekek másnap boldogan lerajzolták élményeiket. Nagyon szépen köszönjük Géza testvérnek az egész napos kalauzálást!

Bihari Nóra

„Kis lámpás, kis lámpás, hozzád nékünk áldást!”

– Mint ahogy óvodásaink családjai elfogadták Szent Márton napi ünnepségünkre meghívásunkat, úgy kell mindannyiunknak elfogadnunk Szent Márton életét, mely szintén egy meghívás, amelyre érdemes válaszolni. Csodálattal és tisztelettel nézhetünk rá, hiszen ő nem csak egy szerzetes volt, hanem egy hívő keresztény ember, püspök volt, aki a felebaráti szolgálatra adta az életét. Márton életében a szegénység volt az egyik nagy kihívás. Ahogy Bosco Szent János is a szegény gyermekeket karolta fel, úgy Szent Márton is a szegényeken segített. Nemcsak köpenyének kettévágásával és megosztásával, hanem egész egyszerű életvitelével válaszolt erre a kihívásra. Márton békét próbált közvetíteni a világban.

Szent Márton ünnepének sok-sok hagyománya, jellegzetessége, népszokása van. November 11-e ősödök óta a téli évnegyed kezdete. Ezen a napon nagy eszemiszom, dinom-dánomot rendeztek: asztalra került az újbor, fenéig ürültek a poharak, hogy a következő évben is jó termés legyen.

A tapasztalat szerint Szent Márton napja körül már nagyon rossz volt az idő, le esett az első hó. A népi hagyomány úgy tartja, ha „fehér lovon” érkezik Márton, vagyis esik a hó, akkor enyhe tél lesz, de ha „barna lovon nyargalász”, vagyis hó

Óbuda – Márton-napi ünnepi műsor

Lecsó-fesztet, és nagyon jól sikerült! Tizenöt bográcsban rotyogott a lecsó, a legkülönbözőbb formákban. Mindemellet volt zene, bazarjáték, tombola, imádság, beszélgetési és találkozási lehetőség. Csoportjaink, közösségeink színe-java felvonult, hogy itt is együtt lehessen. Az eső sem zavart meg minket, mert az idő sem mert közbeszólni.

Két személyes élményem, hogy a Szent Péter és Pál Iskola színeiben is felvonult egy külön csapat! A másik: a szervező bizottság külön füzetecskét szerkesztett az eucharisztikus élményeinkről, tapasztalatainkról. Tehát, nemcsak testileg táplálkozhattunk – és ez így jó!

P. Márkus Zoltán SDB

ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium

2018. ősz – Sikeres beiskolázási programunk eredményeképpen a 2018/2019. tanévet ismét „teltházzal” kezdhettük meg a SZÁMALK-Szalézi Szakgimnáziumban. Hagyományos tanévnyitó ünnepségünkön Ábrahám Béla tartományfőnök atya és Halász József igazgató köszöntötte az elsőéves diákokat, majd a Nemzeti Szakképzési és Felnőttképzési Hivatal képviselőjében Dömötör Csaba fősztályvezető úr osztotta meg gondolatait a Hivatal és a szalézi iskolák közötti jelenlegi együttműködésekéről és az azokban rejlő további lehetőségekről (pl.: a Kazincbarcán megvalósuló „Tedd képesé!” programról).

Az ünnepélyes tanévkezdést követően egy könnyedebb és a diákok számára különösen izgalmas programmal készül-

nem esik, akkor kemény, hideg télre számíthatunk. Kedves olvasók, a gyerekek innen jelzik, készüljön mindenki a hosszú, kemény, nagyon-nagyon hideg télre! Márton napon országsszerte lakomákat rendeztek, hogy egész esztendőben bőven legyen mit enni, inni. Azt gondolták, minél többet isznak, annál több egészséget isznak magukba. Ilyenkorra vágják le a libát is, melynek húsból a papnak is küldtek. Ő kapta meg a liba hátsó részét, innen ered a püspökfalat szavunk.

A Pillangó csoportos gyerekek csodás műsorából megtudhattuk, hogy aki Szent Márton napján libát nem eszik, az egész éven át éheznek. Előadásukban csodásan megjelenítették Márton életét, aki először katona volt, majd a kardját letéve Isten seregébe állt. Az előadást Sándor testvér és zenekara tette még meggyőzőbbé. Zoli atya kedves, gyermekközeli szavai és áldása zárta összejövetelünket a templomban.

Ünnepségünket az óvodában már megelőzte a finom liba sütése, igaz, csak sütemény formájában, kóstoltak a gyerekek libasírt és libatepertőt is, valamint mindenki a családjával elkészíthette azt a lámpást, mellyel Szent Márton napján az óvodától a templomig vonulhatott csodaszép világosságot árasztva Óbuda utcáin.

Bihari Nóra

Óbuda – Lecsó-feszt

SZÁMALK-Szalézi gólyanap

Óbudai Szalézi Plébánia

Óbuda – Jól kifőztük! – avagy: 2. Szalézi Lecsó-feszt – Szeptember 29-én ismét megrendeztük Óbudán a Szalézi

tünk. Simon Péter tanár úr vezetésével iskolánkban első alkalommal Gólya-nap megszervezésére került sor a másodéves tanulóink irányításával. A különböző állomáshelyek felkeresése során fedezhették fel új iskolájukat, ismerkedhettek meg az épülettel, a kollégákkal és természetesen egymással is. A hangulat remek volt, a lufikkal „vándorló” osztályok kavalkádja pedig szórakoztató látványt nyújtott.

A tanév megkezdését követően is folyamatosan törekszünk iskolán kívüli programokkal is összekovácsolni a közösséget. Számtalan kiállítást, filmvetítést, városi sétát és egyéb kulturális eseményt kínálunk tanulóinknak. Említésképpen néhány hely és rendezvény, ahol az őszi folyamán jártak tanulóink: World Press Fotókiállítás, dunai hajózás, az NCT Akadémia nyílt napja, Euroskills szakmai verseny, a martonvásári Óvodatörténeti Múzeum látogatása, illetve néhány szerencsés diákunk egy állampolgársági eskütételnek is tanúja lehetett.

Az idei évben első alkalommal csatlakoztunk egy új kezdeményezéshez, az úgynevezett EU CodeWeek programhoz, melynek célja a programozás és a digitális jártasság szórakoztató módon történő bemutatása. Az érdeklődők találkozhattak a robotprogramozás adta lehetőségekkel, megtekintették az újításokat, fejlesztéseket és játékos formában próbálhatták ki a diákjaink által épített robotokat.

Az őszi szünetet pedig egy különleges

Megújult a Vendel-kápolna Péligödszentkeresztben

Szeptember utolsó hetében megkezdtek és november első hetében befejezték a péligödszentkereszti kegytemplomhoz csatlakozó Szent Vendel-kápolna felújításának első ütemét. A munkálatok első szakaszában megemelték a földemet, hogy a kápolnának nagyobb legyen a légtere, kicserélték az elektromos vezetékeket és megújult a világítás is. A munkálatokat novemberben befejezték, hogy a téli időszakban a szerzetesek, a vendégek és a hívek használhassák a kápolnát. A felújítási munkálatok második szakaszában a széksorokat fogják újakra cserélni a Szent Vendel-kápolnában.

találkozás tette teljessé, ugyanis ellátogattott hozzánk a szalézi rendfőnök, Ángel Fernández Artime. A látogatás tiszteletére igyekeztünk még szebbé tenni iskolánkat, ezért diákjaink munkája nyomán megújult az aula üvegfala és a konferenciatermünk is, amely Szent II. János Pál pápáról kapta a nevét, és amelyet a rendfőnök atya az esemény zárásaként megáldott. Iskolánkat az a megtiszteltetés érte,

hogy a rendfőnök atyának személyesen adhattunk át ajándékot, mégpedig a diákjaink által készített ikonok egyikét, amely Don Boscót ábrázolja.

Révész Angéla

PÉLIGÖDSZENTKERESZT

Volt szalézi növendékek európai képviselőinek találkozója

A Volt Szalézi Növendékek Világszövetsége európai képviselőinek találkozója október 4–7. között zajlott Péligödszentkeresztben, amelyen a Magyar Szalézi Tartományt Quadros Lytton atya képviselte.

A találkozó megszervezése volt a magyarországi Volt Szalézi Növendékek Szövetségének egyik legelső tevékenysége, és pontosan az volt a célja, hogy a szövetség megkezdje működését hazánkban is. A találkozót Michal Hort, a Volt Szalézi Növendékek Világszövetségének elnöke vezette, tanácsának segítségével. Jelen volt a Szalézi Család felelőse, Eusebio Muñoz atya, valamint az ukrán és a közel-keleti tartományok képviselői is. A találkozón, amely összesen 11 ország képviselőit gyűjtötte egybe, a résztvevők elsősorban a „fiatalok meghallgatására”, valamint a személyes növekedéshez vezető kezdeményezések javaslatá-

Péligödszentkereszt – Volt Szalézi Növendékek európai képviselőinek találkozója

Nyergesújfalu – Őszi játéknap

nak kidolgozására törekedtek, különösen a legnagyobb nehézségekkel küzdő fiatalok körében. Ezért a delegátus világ-szinten, Raphael Jayapalan atya a rendfőnök strennáját, a „a fiatalok elkísérését” egy laikus valóságból kiindulva mutatta be. Később, hogy ezeket az ötleteket valós projektekké alakítsák át, időt szakítottak a jó kísérő gyakorlatok bemutatására is. A csoportmunka során dolgoztak egyes érdeklődésre számot tartó témákon és kidolgozták a Világszövetség stratégiai tervét és más európai szintű koordinációs folyamatokat. A találkozón részt vett a szlovákiai Marian Kolnik szakmai coach is, aki szemináriumot tartott a vezetésről és a motivációról.

ANS – Péliföldszentkereszt

NYERGESÚJFALU

72 óra „szeretet kompromisszumok nélkül” – A nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiskola idén is részt vett az október 11–14. között meghirdetett „72 óra kompromisszum nélkül” önkéntes ifjúsági akcióban.

A középiskola 34 fős csapatával a korábbi jó gyakorlatot követve idén is a helyi Szent Mihály Idősgondozási Központ lakóit örvendeztette meg néhány óra erejéig: egy kiadós sétával a városban, a helyi római katolikus templomban elmélkedéssel, előadással az iskola nevelési igazgatóhelyettese, Derossi Raja atya jóvoltából és a program zárásaként verses, zenés műsorral. A vendéglátók finom teával és zsíros kenyérrel viszonzták a fiatalok kedvességét.

A napot még szebbé tette a szép, verőfényes őszi idő. A diákok vidáman, lelke-

sen, ugyanakkor felelősségteljesen viselkedtek, nagy örömet okozva az időseknek. „Gyertek máskor is!”, „Gyertek gyakrabban!” - hangzott el többször is a sok „Köszönjük!” – mellett.

Köszönet illet minden segítőt és résztvevőt: pedagógusokat, diákokat, atyákat, az Idősek Otthonának vezetőjét és dolgozóit, de leginkább az időseket, hogy az együtt töltött néhány óra során mindannyian ismét megtapasztalhattuk, mennyire fontos az életünkben a „szeretet kompromisszumok nélkül”.

Tóthné Mónika

Őszi játéknap – Idén sem maradhatott el Nyergesújfalun az őszi játéknap, így októberben szorgosan készülődtek az animátorok, hogy a hónap utolsó napján ismét egy fantasztikus élményt kaphassanak a fiatalok. Az új oratóriumvezető,

Jakab atya is izgatottan várta ezt a napot, hiszen ez volt az első nagyobb programja ebben a közösségben.

Már korán reggel szállingózni kezdtek a gyerekek, majd a nyitó animációt már közel 50 résztvevővel nézhettük meg. A játéknap történetéhez a Mazsoláról és Tádéről szóló mese szereplőit hívtuk segítségül, hogy általuk adjunk útravalót a gyerekeknek, a „Tedd a jót, vidd a jót” témában. Főszereplőink – Mazsola, Tádé, Manócska – tökházát egy hatalmas szél röpítette el, így a kis család útnak indult, reménykedve, hogy rátalálnak otthonukra. A délelőtt folyamán megismerkedtek Egérkével és Menyussal is, akik ugyancsak nehéz helyzetben voltak, de Manócska hívására ők is vidáman csatlakoztak a kereséshez.

A gyerekek tökház helyett inkább sok-sok pont után kutattak, hiszen a délelőtt

Nyergesújfalu – 72 óra kompromisszum nélkül

folyamán különböző csapatjátékokon vettek részt, melyen megmutathatták kreativitásukat, gyorsaságukat, ügyességüket. A délután folyamán színes kézműves lehetőségeket kínáltunk számukra, díszíthettek finom muffinokat, ismerkedhettek az íjászattal és az elsősegély rejtelmeivel, táncolhattak és sportolhattak, ki-ki kedve szerint.

A nap vége hamar elérkezett, hiszen azt mondják, hogy jó társaságban gyorsan telik az idő. A reggel megismert szereplők folytatták útjukat, és találkoztak Varjú bácsival, aki segítségre szorult, de összefogással kiszabadították őt. Szíves-ségül felszállt a magasba és megkereste a tőkházat, így szerencsés véget ért a történet, de Egerke, Menyus és Varjú bácsi sem maradt egyedül, hiszen ők is beköltözhetnek a visszaszerzett házba.

A nehézségek ellenére szereplőink végig kitartottak, s mindig megragadták az alkalmat, hogy valakinek segítsenek. Talán ez a sok jó kellett ahhoz, hogy végül eljussanak Varjú bácsihoz is, aki által ráleltek az otthonukra. Bízattuk a fiatalokat is, hogy éljenek minden lehetőséggel: a jót, amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra!

Kurdi Kata

BALASSAGYARMAT

Felújították a Bosco Szent János-templomot – 2018 május elején megkezdődött a balassagyarmati Bosco Szent János Szalézi Plébánia és Templom felújítása, amelynek a beruházási költségeit a minisztérium támogatásából és a hívek nagylelkű adományaiból fedezték.

A munkálatok első részében kicserélték a templom teljes elektromos hálózatát és új elemeket építettek be, ezzel megszüntetve az addigi világítási problémákat. A belső tér teljes újra festése penésztelenítéssel kezdődött, ezután feltárták a templom eredeti színvilágát. A régi hangulatot megtartva újra festették, és új elemekkel díszítették azt. Az oltár falának újrafestésekor a Magyarországon először alkalmazott márvány festéket használtak. Ide felkerült két idézet is. Az egyik bibliai, a másik pedig Don Boscótól származik: „Helyezzük magunkat Isten kezébe. Imádkozzunk és minden sikerül.” Felkerült továbbá több címer is, melyek egyértelművé teszik a templom identitását. Ezen felül megújultak a templom padjai,

dobogói, fűtésrendszere és nyílászárói. A templom új szőnyegezést kapott, valamint a kórus falára felkerült egy Nagybaldogasszony szekké is.

A felújított templomot szeptember 8-án, szentmise keretében áldotta meg újra Beer Miklós megyéspüspök. Az ünnepségen több száz hívő vett részt. Meghívták a templom korábbi papjait, valamint a felújítást végző mestereket. A szentmise végén a templom plébánosa, Dóbiás Zalán atya megköszönte mindenkinek,

Balassagyarmat – A felújított templom megáldása

Mogoród – A csocsóbajnokság nyertesei

köztük Lencsés Zsolt mester úrnak és a Pollack Mihály szakiskola diákjainak a segítséget. Azt mondta, hogy a pályázaton felül a hívek adománya valamint fizikai segítsége nélkül nem valósulhatott volna meg a felújítás.

Érdekesség, hogy a templomot 1935. szeptember 8-án, Kisbaldogasszony ünnepén szentelték fel, majd idén 2018. szeptember 8-án ugyancsak Kisbaldogasszony ünnepén, napra pontosan 83 évvel később áldották újra.

Baráz Dávid

MOGYORÓD

19. Falka József Kántoratyá Asztalitenisz Bajnokság – Október 27-én rendezték meg – immár 19. alkalommal – a Falka József Kántoratyáról elnevezett asztalitenisz bajnokságot a mogoródi oratóriumban.

A hagyományos versenyre a mogoródiak mellett más településekről is érkeztek fiatalok. A remek hangulat most sem maradt el, ennek kialakulásához nagyszerű kezdőlökést adott a helyi animátorok tánca. Ezután Ágnes nővér megnyitó gondolatai következtek, majd Babicz László szalézi munkatárs üdvözölte a versenyzőket.

A résztvevők ezúttal sem maradtak étlen-szomjan, számos szorgos és gondos kéz serénykedett a szendvicsekkel, finom süteményekkel és a forró teával. A lányok versenyében a mogoródi versenyzők vitték el a pálmát, de a fiúknál is sikerült megcsípni egy harmadik helyezést a legfiatalabb versenyzőnek, Rákosi Máténak. Az eredményhirdetést követően valamennyi résztvevő egy kis ajándékkal távozott Mogoródról. A serleget és az érmelet Ágnes nővér és Babicz László adták át.

A győztesek névsora a következő:

Lányok: 1. Horváth Kamilla, 2. Rózsa Brigitta, 3. Jeles Vivien

Fiúk: 1. Györke Alexander (Nagytarcsa), 2. Szabó Benjamin (Újpest), 3. Rákosi Máté (Mogoród).

Az esemény végén Babiczné Krisztina köszönte meg a szalézi munkatársak, animátorok és mindazon segítők munkáját, akik a verseny alatt gondoskodtak a résztvevőkről. Külön köszönetet mondott Kovácsné Mária néninek, aki ezúttal is több nagy tepsi süteménnyel örvendeztetett meg mindenkit.

A Don Bosco Nővérek fenntartásába került tordasi Sajnovics János Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola

Gratulálunk a nyerteseknek, és mindenkit szeretettel várunk vissza Mogyoródra, a 2019. március 23-ra tervezett XX. jubileumi csocsó bajnokságra!

a szervezők

TORDAS

Don Bosco megérkezett! – Don Bosco életrajzában vissza-visszatérő jelenet, hogy valahová megérkezik. Megérkezik, hogy segítse a fiatalokat, munkatársakat gyűjtsön maga köré, közösséget formáljon. Pedagógiájának alapja az együttműködés és a szeretet, mely nélkül minden fejlődés lehetetlen. Eszköze a jelenlét, a szerető odafordulás és a vidámság, ezekkel formálja tanítványait, erre hívja a segítők, akiket megszólít.

Amióta az első oratórium megnyitotta kapuit, és elindult Don Bosco műve, az egész világon terjed a szereteteli nevelésnek ez a formája, mely nem büntetni akarja az elkövetett rosszat, hanem megelőzni. Bár azóta jó 150 év telt el, az üzenet és a módszer ma is aktuális. Mert ma is kell, hogy a nevelők barátságos és biztonságos környezetben foglalkozhassanak a rájuk bízottakkal. Ma is szükség van a szeretetre, mely által növekedhetünk a jóban; ami irányt mutat a több, az igazabb, az emberibb felé; támogatja a fiatalok önszerveződését, felelősségre és öröme tanít.

Ebben a szellemiségben kezdte meg az

Tordas – Oratórium

új tanévet a Segítő Szűz Mária Leányainak legújabb intézménye: a tordasi Sajnovics János Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola. Az átvételi eljárás hosszú folyamatának lezárulta után most következik a mindennapi munka, melynek során az iskola szellemisége is valóban szalézivá válhat.

Az intézmény tanárai, diákjai és a szülők nagy várakozással tekintenek a jövőbe, örömmel vesznek részt az új kezdeményezésekben, ismerkednek Don Boscóval és örökségével. Az iskola mellett, a helyi művelődési házban megnyitotta kapuit az oratórium is, ahol a nővérek és animátorok szombatontként együtt igyekeznek átadni tapasztalataikat a helyi fiataloknak, jobban megismerni a tordasi

családokat, és örömben együtt lenni mindazokkal, akik hívásukra válaszolva eljönnek az oratóriumba.

Valami éppen születik Tordason. Valami, ami ünnep és ajándék az egész szalézi család számára, s egyben kihívás is, mellyel mérlegre kerül, hogyan tudjuk felmutatni és továbbadni hitünket, pedagógiánkat és hagyományainkat. Jó alkalom ez arra, hogy újraértékeljük és értelmezzük mi magunk is mindannyian, hogy mit jelent kereszténynek, nevelőnek, Don Bosco követőjének lenni a XXI. században, Magyarországon. Mi is az, amit mi, szaléziai adhatunk hazánkban és a világnak? Együtt és egyenként hogyan tehetünk tanúságot, mutathatunk értelmes utat a családoknak és a fiataloknak?

Don Bosco sosem ígért könnyű, problémamentes életet követőinek, sem változást, mely varázsütésre bekövetkezik; „csak” munkát ígért és mennyországot. Munkát, azaz lehetőséget arra, hogy vele tevékenykedjenek, s ennek révén kibontakoztassák a bennük lévő tehetséget, s embertársaik szolgálatába állítsák erejüket. És mennyországot, vagyis olyan célt, amiért érdemes megküzdeni a fáradtsággal, a jelentkező nehézségekkel. Vállaljuk el a munkát, és érzjük el a mennyországot! Kísérjük imáinkkal és segítsük a szalézi műveket és mindazokat, akik ezekért dolgoznak!

Czompó Melinda

Lelki nap a szegedi Karolina Gimnáziumban – Még szeptemberben megkerestek minket a szegedi Karolina Gimnáziumból, hogy szeretnék, ha szalézi animátorok tartanának lelki napot az egyik hatodik osztályban. Mivel lelkesedésben és segítőkben sem volt hiány, végül október 26-án az évfolyam mindhárom osztályában mi vezettük ezt a napot. Két mottót is választottunk: „Értékes vagy” és „Isten másokért teremtett bennünket” – csak, hogy Don Boscoról se feledkezzünk meg. Azt hiszem mindkettő telitalálat volt. Az első kapcsán megnéztük Max Lucado híres, foltmanókról szóló történetét, majd beszélgettünk értékekről, kritikáról, és felfedeztük, hogy bizony tényleg mindannyian tehetségesek vagyunk valamiben. Nekem talán ezek a beszélgetések voltak a nap fénypontja, hiszen, mint már sokszor, most is rácsodálkozhattam arra, mennyivel letisztultabban és őszintébben állnak az élethez a gyerekek, mint mi, felnőttek. Természetesen a játék sem maradhatott el: a jó időnek hála az udvaron kidobóztunk, majd kis csapatokban akcióttervet dolgoz-

tunk ki, hogy hogyan jussunk vissza az anyahajónkra a NASA-s világűrjátékban. A végén megállapítottuk, hogy csapatban dolgozni legalább olyan nehéz, mint megérteni a világűr működését, de talán mégiscsak hasznosabb. Zárásként egy szép szentmisén vettünk részt, utána még kicsit volt időnk kötetlenül beszélgetni a gyerkőcökkel. A nap folyamán végig velünk volt Quadros Lytton atya és Tóth

Peti szalézi szerzetesnövendék is, akiknek köszönhetően méginkább érződött a szalézi lelkület. Azt hiszem mindannyiunknak csodás emlék marad ez a nap, és megadta a kezdő lökést a most alakuló, szegedi egyetemistákból álló Don Bosco közösség tagjainak, akik most megmutatták, hogy tényleg „szaléziként” tudnak működni.

Thomán Hedvig

Szeged – A Don Bosco közösség

SDB FMA SZALIM

Adventi lelkigyakorlatok fiataloknak négy korosztályban a szaléziakkal

2018. november 30. és december 2. között

18–24 éveseknek Quadros Lytton atya vezetésével, mottója: „A reményünk megszületett.” Kezds: 2018. november 30-án 18 órakor, zárás: 2018. december 2-án 14 órakor. Részvételi költség: 5000 Ft, hozni kell péntek esti vacsorát, hálózást, jegyzetfüzetet, íróeszközt. Jelentkezés november 25-ig.

24–35 éveseknek Márkus Zoltán atya vezetésével, a mottó: „Aki hisz bennem, annak szívéből, az Írás szerint, élő víz forrásai fakadnak.” (Jn 7,38) Kezds: 2018. november 30-án 18 órakor, zárás: 2018. december 2-án 14 órakor. Részvételi költség: 5000 Ft, hozni kell péntek esti vacsorát, hálózást, jegyzetfüzetet, íróeszközt. Jelentkezési határidő: 2018. november 25.

2018. december 7-9. között

12–14 éveseknek (kiskamaszok) Vezeti Quadros Lytton atya, mottója: „Az Isten szól hozzánk”. Kezds: 2018. december 7-én 18 órakor, zárás: 2018. december 9-én 14 órakor. Részvételi költség: 5000 Ft, hozni kell péntek esti vacsorát, hálózást, jegyzetfüzetet, íróeszközt.

15–18 éveseknek (kamaszoknak) Paduraru Ági szalézi nővér vezetésével. Kezds: 2018. december 7-én 18 órakor, zárás: 2018. december 9-én 14 órakor. Részvételi költség: 5000 Ft, hozni kell péntek esti vacsorát, hálózást, jegyzetfüzetet, íróeszközt.

Jelentkezés egységesen: szalim.hu

**Ifjúsági nap
Kazincbarcikán
a rendfőnök atyával**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Ábrahám Béla SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: Ifjúságunk a rendfőnökkel

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Seres Ottó

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.